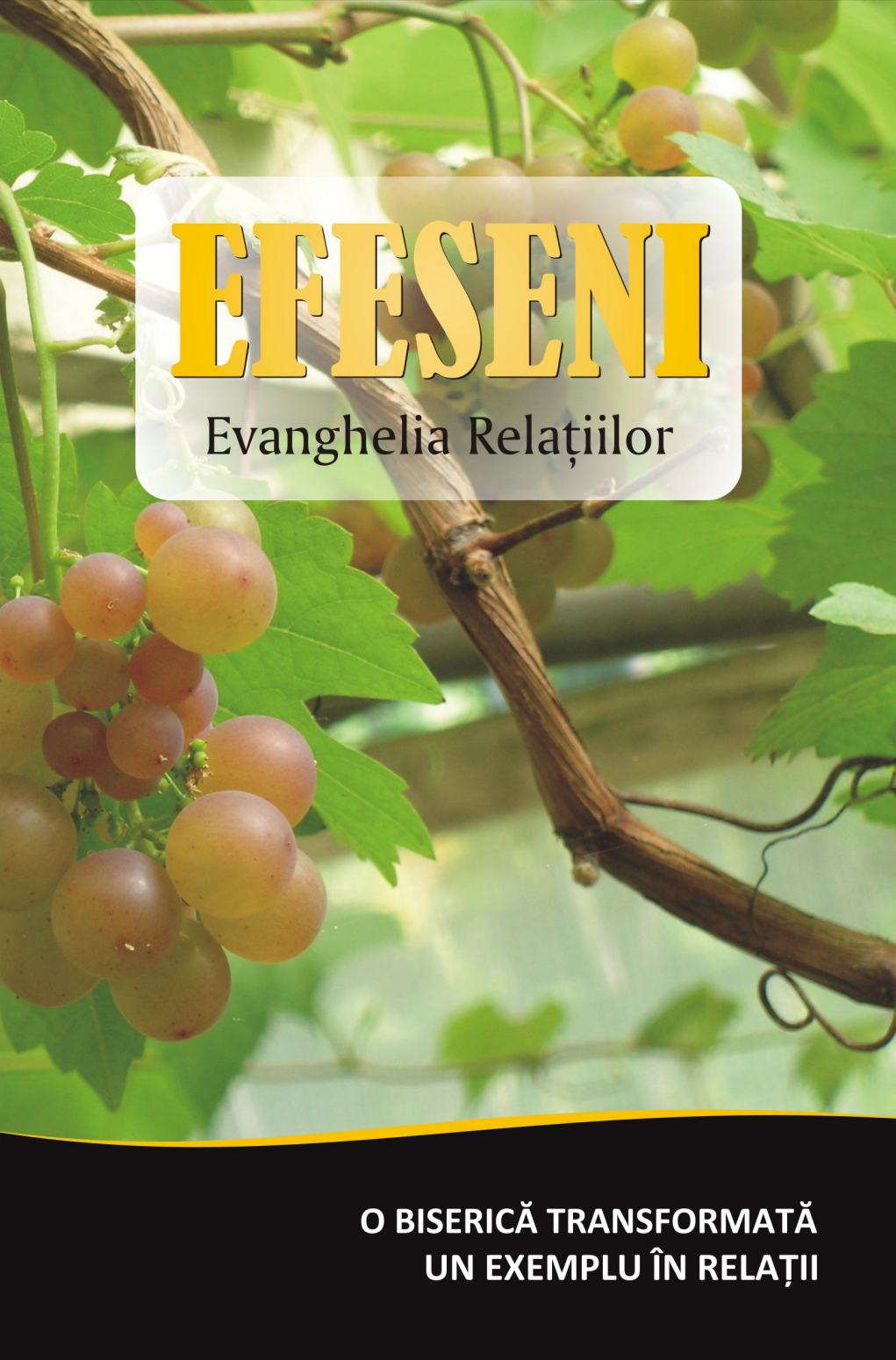
EFESENI
Evanghelia Relațiilor
O BISERICĂ TRANSFORMATĂ
UN EXEMPLU ÎN RELAȚII

EFESENI

EVANGHELIA RELAȚIILOR

Acest material a fost adaptat,
cu permisiunea autorului, după lucrarea:

Efeseni. Aplicații pe tema familiei
Autor: Beniamin Fărăgău
© Fundația Istoria Binecuvântării, 2006

Pentru mesaje audio (inclusiv pe cartea Efeseni), cărți şi ghiduri de studiu din programul de studiu biblic *Istoria Binecuvântării*, ne puteți contacta la:

Fundația Istoria Binecuvântării
C.P. 906, O.P. 13, Cluj-Napoca, 400870
Tel/Fax: (004) 0264 439669
e-mail: fib@ib-ro.org
www.ib-ro.org

Prefață

Noi suntem mai mult decât o comunitate de oameni, suntem un Trup. Cristos ne este Capul. Suntem mădulare unii altora. Simțim unii pentru alții. Așa cum a simțit El. Trăim însă în lume şi nu ne este uşor. Valorile lumii, direcția şi mentalitatea lumii ne împing pe contra-sensul valorilor Împărăției. Nu doar în duhul nostru, ci şi în relațiile noastre, îndepărtându-ne unii de alții. Fiind prinşi deci într-o luptă spirituală, avem nevoie de ajutor.

Cartea Efeseni a fost scrisă sub inspirația lui Dumnezeu, ca un îndemn şi o conştientizare a identității Christice a Trupului lui Cristos din comunitatea de atunci. În Efes, un oraş cu nume al lumii antice, credincioşii erau supuşi presiunii spirituale, morale şi etice, la fel ca în zilele noastre. Relația lor cu Capul Trupului era în pericol, relațiile lor, unii cu alții, între mădulare, era periclitată. Apostolul Pavel însă le scrie, readucându-le aminte de identitatea, scopul şi esența chemării lor.

Studiind această carte, ne vom studia pe noi înşine, relația noastră cu Dumnezeu şi relațiile noastre cu alții. Haideți să-i cerem lui Dumnezeu înțelepciune de a pătrunde adevărurile ei, de a discerne practic unde suntem noi şi puterea de a face ceva spre a ne schimba şi trăi cu adevărat Metanoia în viața noastră şi în biserica noastră. Suntem un Trup şi trebuie să trăim ca un trup, dar nu al lumii, nu al vreunei entități religioase, ci Trupul lui Cristos, urmărind să rămânem: *„credincioşi adevărului, în dragoste, şi să creştem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei şi se zideşte în dragoste."* (Efeseni 4:15-16)

Arad, decembrie 2006
Cristian Barbosu

Calendar de studiu
ianuarie – aprilie 2007

Săptă-mâna	Lecția	Pasaj de studiat	Titlu/Idee centrală
01 – 07 ian.		***Săptămână de slujire***	
8 – 14 ian.	1	Efeseni 1:1-14	Noua Comunitate a lui Dumnezeu – Chemare şi Responsabilitate
15 – 21 ian.	2	Efeseni 1:15-23	Harul de a ne ruga unii pentru alții
22 – 28 ian.	3	Efeseni 2:1-10	În Domnul
29 ian. - 04 feb.	4	Efeseni 2:11-22	Un Templu sfânt pentru Domnul
05 – 11 feb.		***Săptămână de slujire***	
12 – 18 feb.	5	Efeseni 3:1-21	Plini de toată plinătatea dumnezeirii
19 -25 feb.	6	Efeseni 4:1-16	Condiții esențiale pentru zidirea Trupului
26 feb. - 04 mar.	7	Efeseni 4:17-24	O gândire nouă
05 – 11 mar.	8	Efeseni 4:25 – 5:21	O trăire nouă
12 – 18 mar.	9	Efeseni 6:5-9	Responsabilitatea purtării de grijă
19 – 25 mar.	10	Efeseni 6:10-20	Responsabilitatea protejării Trupului de atacurile celui rău
26 mar. – 01 apr.		Săptămână de relaționare	
02 – 08 apr.		***Săptămână de slujire***	***Săptămâna Mare***

Prezentarea generală a epistolei către Efeseni

Scrisoarea către Efeseni este unică între celelalte scrisori ale lui Pavel. Limbajul ei caracterizat de închinare şi rugăciune, scopurile teologice adânci, precum şi numeroasele îndrumări practice i-au condus pe mulți oameni mari ai lui Dumnezeu la a o considera cartea favorită din Noul Testament.

William Barclay o numeşte „Regina Epistolelor". Armitage Robinson, în comentariul scris la cumpăna dintre secolele XIX si XX, a descris-o ca fiind „coroana operelor Sfântului Pavel", iar poetul englez Samuel Taylor Coleridge „cea mai divină compoziție a omului". John Macay, fost rector al Seminarului Teologic Princeton, care fusese convertit în tinerețe prin citirea şi studierea cărții, consideră Epistola către Efeseni „cea mai măreață, cea mai matură şi, pentru timpurile noastre, cea mai relevantă dintre scrierile lui Pavel."

Motivul pentru care epistola către Efeseni este atât de profundă si de adâncă, atât de relevantă şi plină de sens, nu se datorează faptului că ea prezintă doctrine misterioase care sunt aproape insondabile şi care ne-ar fi complet necunoscute dacă n-ar exista această carte. Atracția acestei epistole stă în faptul că ea relevă, în cel mai simplu şi convingător limbaj, doctrinele fundamentale ale creştinismului.

1. Autor şi data scrierii

Autorul epistolei este Pavel şi el începe prin a se identifica pe sine ca un „apostol al lui Cristos Isus, prin voia lui Dumnezeu." Acest mod de introducere merită atenția. Dacă Efeseni a fost scrisă la Roma, spre sfârşitul lucrării şi slujbei lui Pavel, ne puteam aştepta ca acesta să se prezinte pe sine în alt mod. Pavel ar fi putut începe reamintindu-le efesenilor

lucrurile pe care le-a făcut în slujba lui Cristos. El însă se vede pe sine, aşa cum o face şi în alte epistole, nu doar ca „un apostol al lui Isus Cristos", dar mai mult decât atât, ca un apostol al lui Cristos „prin voia lui Dumnezeu."

Pavel a scris epistola către Efeseni din închisoare, cel mai probabil pe vremea când era întemniţat în Roma, undeva în jurul anului 62 d. Hr. Este important de menţionat că epistola către Efeseni a fost scrisă în aceeaşi perioadă cu cea către Coloseni, cele două epistole fiind, de altfel, asemănătoare în conţinut şi teme abordate.

2. Destinatari şi Cadru istoric

Epistola le este adresată efesenilor, dar acest lucru ridică o mică problemă, deoarece expresia „în Efes", care apare în primul verset, nu este prezentă în trei dintre cele mai timpurii manuscrise ale textului grecesc.

Un alt element specific genului epistolar, care lipseşte în Efeseni, este că această epistolă nu conţine salutări personale, fapt care o deosebeşte de altfel de majoritatea epistolelor lui Pavel. Epistola către Romani, de exemplu, conţine un întreg capitol de salutări, deşi Pavel nu vizitase încă Roma. Cu toate acestea, din prezentarea călătoriilor lui Pavel pe care o avem în cartea Faptelor Apostolilor, cunoaştem că Pavel a petrecut cel puţin doi ani în Efes.

Pornind de la aceste considerente, cercetătorii au avansat diferite ipoteze cu privire la destinatarii iniţiali ai epistolei. Într-o încercare de a armoniza toate aceste poziţii, concluzia cea mai plauzibilă este că epistola a fost intenţionată ca şi un document conciclic şi anume o scrisoare destinată unui grup de biserici din provincia romană Asia sau/şi unor biserici de tip casă din oraşul Efes (cele două variante nu se exclud reciproc).

Efesul era capitala Provinciei romane Asia, având o populație de circa un sfert de milion de oameni. Situat pe râul Caystar, nu departe de coasta Mării Egee, Efesul era un port foarte important, deşi nu mai era practicabil încă înainte ca Pavel să fi sosit în oraş. A devenit un centru comercial şi unul de comunicare, fiind cea mai importantă verigă între Roma şi toate celelalte provincii din est. Produsele de consum treceau pe aici. Națiuni şi rase de oameni se amestecau pe străzi: evrei şi păgâni, sclavi şi oameni liberi, greci şi romani. Într-un cuvânt, Efesul putea fi considerat un reprezentant de seamă al materialismului secular al acelor vremuri.

Dar Efesul era în acelaşi timp şi un centru spiritual. Lucrul cu care se mândreau cel mai mult efesenii referitor la oraşul lor era mărețul templu al zeiței Diana sau Artemis. Templul era localizat la marginea oraşului şi era considerat, încă din acele vremuri, una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. Era o construcție imensă, cu o lungime de 130 metri, o lățime de 67 m şi o înălțime de 18 m, adăpostind statuia zeiței despre care se credea că ar fi căzut din cer. Dincolo de arhitectură, în templu erau depozitate mari sume de bani, fapt care l-a făcut să devină capitala bancară a Asiei. Atracția majoră o reprezentau însă sutele de preotese ale zeiței Diana, care practicau prostituția sacră.

Pavel a făcut o scurtă vizită în Efes spre sfârşitul celei de-a doua călătorii misionare, în timp ce se îndrepta spre Ierusalim (Fapte 18:19-21). Se întoarce apoi în cea de-a treia călătorie şi stă în Efes pentru o perioadă de mai bine de doi ani, timp în care „Toți cei ce locuiau în Asia, Iudei şi Greci, au auzit Cuvântul Domnului" (Fapte 19:10). Un aspect demn de remarcat este că Pavel a stat în Efes mai mult decât în oricare alt loc pe unde a călătorit (cel puțin din relatările pe care noi le avem).

3. Structură şi gen literar

Din punct de vedere literar, Efeseni prezintă caracteristicile unei epistole clasice. Cu toate că scrierea ei nu a fost generată de o situaţie specifică, Pavel răspunde într-un mod pastoral unor nevoi multiple cu care se confruntau destinatarii săi. La fel ca şi în cazul celorlalte epistole ale lui Pavel, în Efeseni pot fi recunoscute cele două părţi caracteristice ale unei epistole: o primă parte organizată teologic şi o a doua parte care concretizează principiile expuse anterior.

În Efeseni, secţiunea doctrinară sau didactică este departe însă de a fi doar un tratat teologic. Încadrate de cele două rugăciuni de mulţumire ale lui Pavel, cap. 1-3 au rolul de a reaminti creştinilor dintre neamuri privilegiul şi statutul de care se bucură ca şi credincioşi în Cristos şi membri ai Bisericii, reafirmând semnificaţia lor în planul lui Dumnezeu pentru istorie şi pentru lume. Secţiunea etică a epistolei, respectiv capitolele 4-6, se constituie ca un îndemn şi o provocare de a trăi în Biserică şi în lume în lumina acestor realităţi şi nu doar a se contopi în etosul culturii înconjurătoare. Liantul care uneşte cele două părţi este noţiunea chemării. Dacă primele trei capitole le aduc aminte destinatarilor de „nădejdea chemării Lui" (1:18), capitolele 4-6 sunt o provocare la a trăi „într-un chip vrednic de chemarea pe care au primit-o" (4:1). Aşa după cum scrie şi John Stott: „Întreaga epistolă este, astfel, o minunată combinaţie între doctrină creştină şi datorie creştină, între credinţa creştină şi viaţa creştină, între ceea ce a făcut Dumnezeu prin Cristos şi ceea ce trebuie să facem noi în consecinţă".

4. Mesajul epistolei

Accentul pus de epistolă pe natura Bisericii şi pe relaţia prezentă şi dinamică a Hristosului înviat cu Biserica Sa o fac una dintre cele mai importante şi mai practice cărţi pentru

Biserica zilelor noastre. Mesajul ei se concentrează asupra a ceea ce Dumnezeu a făcut în trecut prin lucrarea lui Cristos şi asupra a ceea ce face prin Duhul Sfânt astăzi, în scopul zidirii Bisericii Sale.

Tema principală a cărții este aşadar Biserica – Trupul lui Cristos. Astăzi, mai mult ca oricând, trăim într-o societate caracterizată de individualism. Mai mult decât atât, prin temperament şi tradiție, evanghelicii tind să fie liberi şi independenți Prin urmare, este absolut necesar să înțelegem viziunea biblică despre Biserică. Datorită declinului în care se află la ora actuală bisericile evanghelice din România, Biserica are nevoie urgentă de o reînnoire.

Pentru a putea face însă această reînnoire, trebuie să ne punem întrebări radicale cu privire la Biserică. Iar Epistola către Efeseni ne va furniza răspunsurile. Pentru că aici găsim însăşi descrierea lui Cristos cu privire la Biserica Sa, Biserică pentru care „El S-a dat pe Sine Însuşi", care este „Trupul Său" şi chiar „plinătatea Sa". În viziunea lui Pavel, Biserica este astfel o comunitate nouă şi unică a lui Dumnezeu, creată de El şi care include în mod egal atât iudei, cât şi neamuri. Suntem Familia lui Dumnezeu Tatăl, Trupul lui Isus Cristos şi Templul sau locuința Duhului Sfânt.

5. Impact şi relevanță:
De ce studiem Epistola către Efeseni?

Când Pavel scrie această epistolă, el nu le scrie unor oameni care nu erau în vreun loc anume, ci le scrie unor creştini care erau aici, în această lume; în cazul acesta, în Efes, chiar în locul unde li se cerea să aducă o mărturie despre Isus Cristos. Iar Efesul avea o cultură materialistă, seculară, o cultură păgână şi orientată spre sexualitate. Exact ca propria noastră cultură. Tot ceea ce ar putea fi spus despre Efes este valabil şi pentru propriul nostru oraş.

Ne dăm seama, prin urmare, că dacă Pavel le scrie creştinilor care se aflau într-un astfel de loc, spunându-le cum să trăiască şi de ce ar trebui să trăiască în felul acela, el de asemenea ne scrie şi nouă, pentru a ne spune cum ar trebui să trăim şi de ce ar trebui să trăim aşa. Şi ne întrebăm: „Cum am putea să facem acest lucru într-un asemenea mediu?"

Răspunsul, care se află tocmai la începutul cărții, este acela că putem prin harul lui Dumnezeu. Tu şi cu mine ne uităm la cultura în care trăim, ne lustruim armura, ne punem pălăria de sfinți, ne năpustim afară şi spunem: „Suntem gata sa schimbam lumea." Ne vom da seama însă, destul de repede, că nu suntem pe cale de a schimba lumea. Lumea este pe cale de a ne schimba. Iar noi suntem pe cale de a deveni exact ca ea, prinşi in mrejele păcatelor ei. Însă dacă ne bizuim pe harul lui Dumnezeu, dacă creştem în cunoaşterea lui Cristos Isus, Cel Care este centrul Evangheliei, atunci, prin voia lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu va fi în noi. Iar noi vom fi capabili să trăim într-un mod victorios şi care aduce glorie Numelui Său, care este cel mai sfânt!

Dincolo de aspectul personal, provocarea majoră a epistolei către Efeseni rămâne cea legată de unitatea trupului lui Cristos – Biserica. De prea multe ori încercăm să compensăm imaginea greşită pe care o au oamenii despre Biserică cu un pietism individual: „Nu vă uitați la Biserică", spunem noi, „Uitați-vă la Cristos!" Pavel însă aşteaptă ca lumea să-L vadă pe Cristos şi scopul unificator al lui Dumnezeu în Biserică. Provocarea pentru neoprotestantismul fragmentat şi divizat la nesfârşit nu poate fi mai puternică şi mai actuală – mesajul epistolei către Efeseni ne cheamă să construim poduri, nu câmpuri de mine! Este, de asemenea, o provocare pentru cei care promovează separarea dintre români şi țigani, bogați şi sărăci, intelectuali şi muncitori, generația actuală şi cea a părinților sau bunicilor noştri ş.a.m.d. Este adevărat că asemenea grupuri omogene pot să crească mai bine în

mod natural, dar cum ar putea ele să reflecte o evanghelie a reconcilierii, a unității?

Efeseni ne provoacă pe fiecare dintre noi să căutăm modalități mai bune de a face ca bisericile noastre locale să devină comunități de oameni a căror viață şi închinare comună ca şi O Biserică, să stea mărturie unității intenționate şi exemplificate în Cristos: *„Mă rog ca toți să fie UNA, cum Tu, Tată eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie UNA în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis."* – Ioan 17:21

Efeseni 1:1-14

Noua comunitate a lui Dumnezeu – Chemare şi Responsabilitate

Ef. 1:1-3 - În Efes, în Cristos, în locurile cereşti

A fi în Efes şi în locurile cereşti este un dat al condiției umane. Opțiunea noastră este să fim sau nu în Cristos.

Primele trei versete definesc viața creştină pe cel puțin trei coordonate: „În Efes", „în Cristos" şi „în locurile cereşti".

„În Efes"

Petru că suntem în trup, trăim „în Efes" adică în una dintre cetățile lumii acesteia. Deşi „Efesul" sau lumea aceasta ni s-ar putea părea un loc neutru, pentru că ne-am obişnuit în ea, aşa cum Lot s-a obişnuit în Sodoma, nu trebuie să uităm totuşi că suntem pe teritoriile duşmanului. Domnul Isus numeşte pe Satan: dumnezeul veacului acestuia, Stăpânitorul lumii acesteia. Deci a fi în Efes înseamnă a fi în lume, adică pe domeniile lui Satan. Lumea are un anume mers al ei dictat de domnul puterii văzduhului şi în ea operează un anume duh, duhul neascultării (vezi Efeseni 2).

Deci suntem în Efes, pentru că suntem în trup şi pentru că trăim în lumea aceasta, caracterizată de structurile ei: sociale, economice, religioase, educaționale, politice, civile, militare etc.

1. Ce înseamnă pentru tine, în mod concret, să fii în „Efes”?

_____

_____

2. Gândeşte-te la situaţii concrete din viaţa ta în care simţi influenţa „Efesului” cel mai mult. Cum se manifestă Efesul:

a) Personal: _____

_____

b) În familie: _____

_____

c) La şcoală sau la locul de muncă: _____

_____

_____

În locurile cereşti

Dar pentru că suntem nu numai trup, ci şi suflet sau duh, noi suntem în acelaşi timp, nu doar „în Efes, ci şi „în locurile cereşti”.

Expresia „locurile cereşti” se regăseşte în mai multe texte din carte: 1.3, 20; 2:6; 3:10; 6:12, fiind un fel de laitmotiv al cărţii. Luând în considerarea uzajul expresiei în diferitele contexte, putem afirma că expresia desemnează locul sau realitatea unde se află scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pe care a şezut Domnul Isus Cristos după înviere (1:20) şi unde suntem noi înşine aşezaţi în Cristos prin învierea noastră împreună cu El (2:6). Dar tot acolo se află şi domniile şi stăpânirile, deci întreaga lume angelică şi demonică (3:10 şi 6:12). Deci „locurile cereşti” desemnează realitatea spirituală în care ne aflăm:

În Efes, în locurile cereşti şi în Cristos

A fi „în Efes" şi a fi „în locurile cereşti" nu este o opțiune, ci este un dat al condiției umane. Singura noastră opțiune este să fim sau să nu fim „în Cristos". Intrăm în această realitate spirituală numită „în Cristos" pe calea credinței: „Şi voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, şi ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit" (Cf. Efes. 1:13; Despre ce anume înseamnă a fi în Cristos vom discuta pe îndelete în secțiunea următoare de text).

Dar chiar dacă, prin credință, am ales să fim „în Cristos", noi continuăm să fim şi să rămânem „în Efes" şi „în locurile cereşti", deci în bătaia puştii Celui Rău. Iată de ce s-a rugat Domnul Isus astfel înainte de a porni spre Cruce:

> [14]Le-am dat Cuvântul Tău; şi lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. [15]Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău. [16]Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. [17]Sfințeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. [18]Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume. [19]Şi Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca şi ei să fie sfințiți prin adevăr (Ioan 17:14-19).

3. Adu-ți aminte de modul în care ai răspuns la întrebările anterioare, legate de influența „Efesului" în viața ta. Ce ar însemna ca, în acele situații specifice, tu să fii ancorat „în Cristos"?

_____

_____

_____

_____

4. Care este răspunsul concret pe care crezi că ar trebui să îl dai acelor influențe, ca şi o persoană care este „în Efes", dar în acelaşi timp este şi „în Cristos"?

a) personal: _____

b) în familie: _____

c) la şcoală/loc de muncă: _____

În timp ce un necredincios se află în două sfere de existență: „În Efes" şi „în locurile cereşti", cel credincios se mai află şi „în Cristos", şi tocmai de aceea este atacat de forțele întunericului din locurile cereşti, care se folosesc de realitatea din Efes pentru a-şi materializa atacul. Sfera de existență numită „în Cristos" are nu doar o dimensiune spirituală, ci şi una materială, Biserica, cu celula ei de bază: familia. Aşadar, *„în Efes", mai bine doi decât unul, căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul, dar vai de cine este singur şi cade şi n-are cine să-l ridice!*

A fi în Cristos nu înseamnă a fi într-un fel de cazemată spirituală, în care nu putem fi atacați de cel rău. Lumea spirituală este reală, iar noi avem de luptat împotriva ei. Dar a fi în Cristos înseamnă a avea de partea noastră nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu. Astfel, noi putem ieşi biruitori asupra celui rău, dacă ştim cum să ne folosim de ea. Deci a fi în Cristos nu exclude lupta spirituală, dar garantează biruința, cu condiția să rămânem în El.

5. Crezi în lumea spirituală? Crezi că eşti într-un război spiritual? Dacă da, ce însemnă pentru tine, concret, să fii în acest război?

_____

_____

_____

Cum vezi rolul Trupului/Bisericii în a te ajuta în acest război?

_____

_____

_____

Efes. 1:3-14 — Garanția biruinței

Rațiunea primordială a Bisericii este să ne ajutăm unul pe altul să fim şi să rămânem în Cristos: locul binecuvântărilor şi al biruinței.

Ca să înțelegem ce înseamnă a fi „în Cristos", am putea pleca de la ceea ce ni se spune în paragraful de față (1:3-14) că avem în Cristos:

- alegerea la sfințire,
- înfierea,
- răscumpărarea
- iertarea
- pecetluirea cu Duhul Sfânt

Lista de mai sus nu ne prezintă o serie de concepte disparate, ci un întreg în care fiecare aspect joacă un rol determinant. Scopul lui Dumnezeu este să fim sfinți şi fără prihană înaintea Lui. Iar lucrarea de sfințire o poate face doar Duhul Sfânt. Dar ca să putem fi pecetluiți cu Duhul Sfânt, trebuie să fim mai întâi înfiați.[1] Iar ca să putem fi înfiați trebuie să

[1] Vezi Gal. 4:6.

fi fost răscumpărați și iertați, iar toate acestea sunt posibile doar în Cristos.

În această înlănțuire de cauze și de efecte nu trebuie să uităm că scopul final este sfințirea noastră. Este vorba despre o sfințire „de fapt", nu doar de una „de drept"; despre o sfințire în fapte, nu doar în acte. Așadar, suntem în Cristos doar dacă suntem în procesul unei sfințiri de fapt (vezi Rom. 8:1-15 și Evrei 12:14).

Deci după cum suntem în Cristos doar dacă suntem în procesul sfințirii, adică dacă ascultăm de El și dacă umblăm cu El în viața de zi cu zi, tot așa suntem în familie doar dacă ne trăim rolul specific pe care ni l-a dat Dumnezeu.

6. Care sunt conceptele teologice majore din acest paragraf și care este secvența logică și teologică dintre ele?

_____

_____

_____

7. Aceste concepte descriu planul lui Dumnezeu. Cum ți se aplică ție personal? Beneficiezi de aceste lucruri? „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!"

_____

_____

_____

8. Cum ar trebui să ne transforme viața această identitate pe care o avem în Cristos? Gândește-te din nou la „Efesul" în care trăiești. În ce măsură te ajută înțelegerea a ce înseamnă să fii în Cristos pentru a putea răspunde acestor influențe și a influența tu la rândul tău „Efesul"?

_____

_____

_____

_____

9. Ce ar însemna în mod practic să-l ajuți pe un membru al Trupului tău (Biserica) să rămână în Cristos?

_____

_____

_____

Notițe culese din predică

Lecția 2

Efes. 1:15-23

Harul de a ne ruga unii pentru alții

Dumnezeu ne face onoarea să fim implicați prin rugăciune în realizarea planului Său, mai ales în cei de lângă noi.

Am trecut deja în revistă câteva concepte majore din carte – a fi „în Efes", a fi „în locurile cereşti" şi a fi „în Cristos". Am văzut de asemenea că ajungem în Cristos prin credință – prin credința în El suntem fii ai lui Dumnezeu, iar pentru că suntem fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său.

Am văzut că datorită acestei „duble cetățenii", ne aflăm într-o luptă spirituală. Miza mare este rămânerea noastră în Cristos. Şi de aceea, *rațiunea existenței Trupului/Bisericii este să ne ajutăm unul pe celălalt să rămânem în Cristos*. Asta înseamnă, pe de-o parte, să rămânem în spațiul iertării, răscumpărării şi al înfierii, iar, pe de altă parte, să continuăm să rămânem implicați alături de Cristos în lucrarea Împărăției.

1. Construieşte o frază (cât mai succintă) în care să explici relația dintre conceptele: „În Efes", „în locurile cereşti" şi „în Cristos" (1:1-3).

_____

_____

_____

2. Acum, construieşte încă o frază prin care să arați relația dintre următoarele „binecuvântări" pe care le avem „în Cristos" (1:3-14): *alegere la sfințire ♦ înfiere ♦ răscumpărare ♦ iertare ♦ pecetluire cu Duhul Sfânt*

_____

_____

_____

Dar cum ne putem ajuta unii pe alții?

Cu siguranță că nu odată ți-ai pus această întrebare... Poate ți-o pui chiar acum, cu inima deznădăjduită, pentru că cei dragi ai tăi, poate cei din casa ta, merg pe un drum greşit în viață.

Partea a doua a cap. 1 din Efeseni ne descoperă poate cel mai important mijloc prin care putem să ne ajutăm – ***rugăciunea.***

Taina rugăciunii este harul primit de la Dumnezeu pentru a ne implica alături de El în atingerea scopurilor Lui în viețile celor de lângă noi. Mijlocirea pentru semenii noştri este dovada interesului nostru real şi profund pentru ceea ce lucrează Dumnezeu în ei. Dar în acelaşi timp, rugăciunea este şi o recunoaştere a limitărilor noastre şi o invitare ca Dumnezeu să facă ceea ce noi nu putem face.

Rugăciunea lui Pavel din a doua partea a cap. 1 izvorăşte din afirmațiile făcute în prima parte. Prin asta înțelegem că rugăciunea noastră poate fi acordată la dorința Lui pentru noi şi cei din jurul nostru doar în măsura în care noi înțelegem planurile lui Dumnezeu. Ce trist ar fi să petreci ore în şir în a mijloci pentru cineva pentru lucruri care nu sunt şi pe inima lui Dumnezeu...

3. După părerea ta, ce este rugăciunea şi cât de importantă ar trebui să fie pentru un creştin?

_____

_____

_____

4. Acum fii sincer… Cum arată viaţa ta de rugăciune: Când te rogi? Cât te rogi? Cum te rogi?

- ♦ de mai multe ori pe zi _____
- ♦ o dată pe zi _____
- ♦ de câteva ori pe săptămână _____
- ♦ destul de rar _____
- ♦ doar atunci când am probleme _____

5. Care sunt cauzele care te-au adus în această situaţie şi ce poţi face în mod concret pentru a-ţi îmbunătăţi viaţa de rugăciune?

_____

_____

_____

Veniţi acum să analizăm împreună rugăciunea lui Pavel:

Chemarea lui Dumnezeu este să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, un Templu sfânt, un popor în care Dumnezeu să locuiască şi prin care El să lucreze. Bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi este însăşi prezenţa Lui în noi. Pentru ca Isus Cristos să poată locui pe deplin în inimile noastre prin credinţă, noi trebuie să fim întăriţi în omul dinăuntru prin însăşi puterea lui Dumnezeu. Această putere a Duhului Sfânt rămâne operantă doar în cei credincioşi, adică în aceia care umblă după îndemnurile Duhului, nu după îndemnurile firii pământeşti.

A. Mulțumire

6. Pentru ce mulțumește Pavel? Am văzut deja că credința este absolut necesară pentru ca să putem beneficia de binecuvântările din locurile cereşti. Cum se „vedea" credința efesenilor?

_____

_____

_____

B. Cerere

Din pricina faptului că ei erau în acelaşi timp şi „în Efes" şi „în Cristos", cu siguranță că destinatarii epistolei lui Pavel erau persecutați şi treceau prin multe încercări. Totuşi, Pavel nu se roagă ca Dumnezeu să îi izbăvească din acestea. El nu se roagă de loc pentru nevoile lor materiale...

7. Care sunt cele trei lucruri pe care Pavel se roagă ca efesenii să le priceapă? De ce sunt acestea atât de importante?

_____

_____

_____

8. Oare cum ar fi dacă puterea Dumnezeului atotputernic, manifestată deplin în învierea lui Cristos din morți, ar lucra în viața ta şi a comunității din care faci parte? Cum se manifestă (sau ar trebui să se manifeste) această putere în viața noastră? Care sunt „semnele" ei?

_____

_____

_____

Ca şi în paragraful anterior, şi în aceste versete omul este *beneficiarul* unor realități gândite şi înfăptuite de Dumnezeu. Totuşi, am văzut că şi el trebuie să îşi aducă aportul pentru ca să poată realmente beneficia de ceea ce Dumnezeu are de oferit. ***Ce avem noi de făcut?***

9. Gândeşte-te la o persoană pentru care te rogi în aceste zile. Ce ar fi dacă ai începe să te rogi pentru ea folosindu-te de rugăciunea lui Pavel? Ce ar trebui să înțelegi tu pentru ca să nu repeți mecanic rugăciunea lui Pavel, ci să o poți spune cu toată inima?

_____

_____

_____

Pt. discuții de aprofundare legate de rugăciune:

Citeşte 1 Timotei 1:1-9 şi notează ceea ce se spune despre rugăciune. Pentru cine trebuie să ne rugăm? Pentru ce trebuie să ne rugăm? De ce trebuie să ne rugăm? Cum trebuie să se roage bărbații respectiv femeile şi de ce în acest mod?

Rugăciunea este legată de credință precum respirația de viață.

(Jonathan Edwards)

Notițe culese din predică

Efes. 2:1-10

În Domnul

Suntem „în Domnul" doar dacă am înviat din morți împreună cu El şi dacă trăim pentru El.

Scurtă recapitulare

În primele versete ale cărții, am văzut că suntem „în Efes", pentru că trăim în trup. Dar pentru că avem şi un suflet sau un duh, noi suntem în acelaşi timp şi în locurile cereşti. Dar în acest spațiu spiritual numit „locurile cereşti" există două realități antagonice, două împărății: a lui Dumnezeu şi a lui Satan. Prin naşterea fizică, noi aparținem împărăției Celui Rău. Transferul în împărăția lui Cristos se face doar prin naşterea din nou în urma alegerii de a crede în Cristos, Cel care face posibilă transferarea noastră în Împărăția lui Dumnezeu.

Versetele 3-14 au desfăşurat înaintea noastră lanțul de binecuvântări duhovniceşti pe care le avem în Cristos: răscumpărarea, iertarea, înfierea şi pecetluirea cu Duhul Sfânt în vederea sfințirii sau a răscumpărării de sub puterea păcatului. Am văzut că datorită acestei „duble cetățenii", — „în Efes" şi „În Cristos" — ne aflăm într-o luptă spirituală. Miza mare este rămânerea noastră în Cristos. Şi de aceea, rațiunea existenței Trupului/Bisericii este să ne ajutăm unul pe celălalt să rămânem în Cristos. Asta înseamnă, pe de-o parte, să rămânem în spațiul iertării, răscumpărării, şi al înfierii iar pe de altă parte, să continuăm să rămânem implicați alături de Cristos în lucrarea Împărăției.

După ce L-a binecuvântat pe Dumnezeu, în partea a doua a capitolului (v. 15-23), Pavel mijloceşte prin una dintre

cele mai măreţe rugăciuni găsite pe paginile Scripturii. Esenţa rugăciunii lui Pavel este ca destinatarii săi să aibă o cunoaştere temeinică a chemării, moştenirii şi mai ales a puterii lui Dumnezeu. Pentru aceasta, credincioşii au nevoie atât de înţelepciunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu fiecăruia, cât şi de Duhul Sfânt care ne luminează minţile. Iluminarea divină şi gândirea umană merg mână în mână. Pe măsură ce cugetăm la ceea ce a făcut Dumnezeu, Duhul ne va deschide ochii pentru a pricepe implicaţiile acestei lucrări.

Ce înseamnă a fi în Domnul?

Textul de faţă (Efes. 2:1-10), ne obligă să facem un pas înapoi şi să ne gândim mai atent la ceea ce înseamnă a fi „în Cristos", mai ales într-un context în care se confundă religia cu relaţia. Religia ne cere o conformare la anumite ritualuri şi tipare exterioare. Însă relaţia cu Cristos este posibilă doar în urma unei transformări interioare radicale. Despre această transformare radicală suntem invitaţi să vorbim în lumina textului de faţă.

1. În lumina acestui paragraf (2:1-10), care este diferenţa esenţială între un creştin şi un necreştin?

_____

_____

_____

2. Ce înseamnă a fi mort, când trăieşti totuşi, chiar dacă în greşeli şi păcate? Care sunt coordonatele care definesc moartea?

_____

_____

_____

3. În lumina morții prezentate în primele trei versete, cum explici învierea cu Cristos? Care este aportul nostru la această realitate? (vezi 1:12-13).

_____

_____

_____

4. În cele afirmate de versetul 2:8, ce anume nu vine de la noi, mântuirea sau credința? Cum se leagă deci 1:13 — ați auzit, ați crezut — de afirmațiile din acest paragraf? Ce ar însemna o mântuire prin fapte?

_____

_____

_____

6. De ce credința, chiar dacă ar fi aportul nostru, nu ar presupune o mântuire prin fapte?

_____

_____

_____

7. Care este explicația teologică a acestei ordini: mai întâi mântuit fără fapte, prin credință, pentru ca apoi să pot face faptele credinței?

_____

_____

_____

8. Care este statul tău spiritual: eşti mort sau viu? Cum îți argumentezi răspunsul?

_____

_____

_____

Meditație

În lumina textului de față (Efes. 2:1-10), *a fi creştin înseamnă a fi venit din moarte la viață.* Nu ne încreştinăm printr-o conformare la nişte tipare exterioare. Încreştinarea presupune o transformare lăuntrică radicală, ce se va manifesta în afară prin transformări vizibile de comportament.

De aceea, atunci când ne rugăm pentru un necredincios, este vital să pricepem că problema lui nu se rezolvă dacă acceptă o religie, dacă practică un ritual şi nici chiar dacă este perseverent în respectarea lui. Lucrarea lui Dumnezeu trece mult dincolo de tot ceea ce omul ar putea face prin puterile lui. Ea este nici mai mult, nici mai puțin decât o înviere din morți împreună cu Cristos. Fără o naştere din nou, din duh, sau din Dumnezeu, nimeni nu va vedea şi nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.[2]

A fi în Cristos înseamnă a fi fost înviat împreună cu El şi aşezat în El şi împreună cu El mai presus de orice domnie, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume. Doar fiind în Cristos vom avea şansa biruinței asupra ispitelor. Doar fiind în Cristos vom putea avea nădejdea eliberării din toate robiile cu care ne-a înfăşurat păcatul. Doar fiind în Cristos vom putea trăi o viață de biruință şi ne vom putea bucura de roadele sfințirii.

Tocmai din pricina realității lumilor spirituale malefice din locurile cereşti îi avertizează Pavel pe cei din Corint:

> [14]Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? [15]Ce înțelegere poate fi între Cristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? [16]Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul

[2] Vezi discuția dintre Isus şi Nicodim din Ioan 3

> Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu.” [17]De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. [18]Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6:14-18).

Textul de mai sus ne ajută să înţelegem cât de serios este îndemnul Scripturii de a nu ne înjuga la un jug nepotrivit. Îndemnul vizează toate domeniile din viaţă, dar mai ales căsătoria. Fiind „în Efes”, noi nu putem să nu avem legături cu păcătoşii veacului acestuia.[3] Putem însă să nu ne înjugăm cu ei, să nu intrăm cu ei în parteneriate de nici un fel şi cu atât mai mult în relaţia de căsătorie. De cele mai multe ori însă, în contextul actual în care lucrurile nu sunt atât de clar separate ca pe vremea lui Pavel, pentru că toţi ne numim creştini, deciziile se tranşează în spaţiul formelor exterioare şi nu a realităţilor interioare. Pentru mulţi, este suficientă o conformare la un anumit ritual sau o intrare în anumite structuri bisericeşti. Să nu uităm, a fi în Domnul înseamnă a fi fost adus din moarte la viaţă, a fi fost eliberat din robia lui Satan şi a fi devenit Mireasa lui Cristos. Nu trebuie să ne mulţumim cu aparenţele, nici să ne amăgim cu ele.

Creştinismul în esenţa lui se defineşte ca înviere împreună cu Cristos, pentru a trăi pentru El.

[3] Vezi 1 Cor. 5:9-13.

Lecția 4

Efes. 2:11-22

Un Templu sfânt pentru Domnul

Cristos ne oferă harul subordonării diferențelor dintre noi la realizarea unui Templu sfânt pentru Domnul.

A fi „în Efes" şi „în locurile cereşti" ține de condiția umană. A fi „în Cristos" este însă o alegere a credinței. În paragraful precedent (2:1-10), am văzut că Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Cristos şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus. *Întrebarea este de ce a făcut Dumnezeu acest lucru pentru noi?* Ce planuri are cu noi? Răspunsul la aceste întrebări se conturează în paragraful de față (Efes. 2:10-22), a cărui explorare ne va fi uşurată de întrebările de mai jos:

1. Cine sunt cei doi despre care vorbeşte Pavel?

_____

_____

2. Ce înseamnă: *„fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume"?*

_____

_____

3. În ce consta zidul de la mijloc care îi despărțea pe cei doi? Cum au fost apropiați aceştia prin sângele lui Cristos?

_____

_____

4. Este oare împăcarea dintre cei doi o condiție a împăcării fiecăruia cu Dumnezeu? (vezi 1 Ioan 4:20 – 5:1)

_____

_____

5. Ce înseamnă a fi un Templu sfânt în Domnul, un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul? Cum aplici în mod concret aceste adevăruri la familia ta? Dar la biserica ta?

_____

_____

_____

_____

_____

6. Crezi că este posibil ca diferențele dintre mădularele trupului să devină o piedică în zidirea noastră împreună pentru a fi un Templu sfânt pentru Domnul? Ce trebuie să facem în mod practic pentru a transforma aceste diferențe, din piedici în provocări?

_____

_____

_____

7. Care este scopul comun al bisericii din care faci parte? Cum se vede în mod practic că avem un scop şi că ne lăsăm călăuziți de Dumnezeu pentru împlinirea lui?

_____

_____

_____

Meditație

Dumnezeu ne-a zidit împreună, iudei şi neamuri, bărbați şi femei, bogați şi săraci, învățați şi neînvățați pentru ca să fim familia Lui, un Templu sfânt *pentru* El. Scopul afirmat

de Pavel mută automat atenția de pe confortul nostru pe confortul lui Dumnezeu. Iar atingerea acestui scop reclamă unitate, în ciuda diversității, aruncare de poduri peste prăpăstii, transformarea diferențelor din piedici în provocări.

Prăpastia prejudecăților căscată între iudei şi neamuri, ilustrată în întâlnirea dintre Petru şi sutaşul roman Corneliu, era pe punctul de a paraliza până şi Biserica primară. În Fapte 10, Dumnezeu trebuie să înduplece pe Petru să treacă peste ea şi să coboare la Cezarea, repetând de trei ori vedenia. Iar atunci când Petru ajunge în pragul casei sutaşului roman, el face o afirmație, reprezentativă, de altfel, pentru atitudinea iudeilor față de neamuri: „«Ştiți», le-a zis el, «că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el»" (28). Dacă nu ar fi fost înduplecat de Dumnezeu prin acea vedenie, Petru ar fi rămas, cu siguranță, în pragul casei, sau nici măcar nu s-ar fi apropiat de casa sutaşului roman.

În Cristos se poate face punte peste orice alte diferențe dintre noi, nu doar peste cele etnice şi religioase:

> [26]Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. [27]Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. [28]Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus. [29]Şi dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți „sămânța" lui Avraam, moştenitori prin făgăduință (Gal. 3:26-29).

> [11]Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul şi în toți (Col. 3:11).

Pavel sesizează prăpăstii nu doar între iudei şi neamuri, ci şi între bărbat şi femeie, între cel rob şi cel slobod, între învățați şi neînvățați etc. Aşadar, nu este o exagerare ca să aplicăm adevărurile din acest paragraf şi la familie, la relația dintre bărbat şi femeie, dintre soț şi soție.

Dumnezeu ne-a ales încă înainte de întemeierea lumii cu un scop clar în minte: „ca să fim sfinți şi fără prihană înaintea Lui" (1:4), ca să fim asemenea chipului Fiului Său (Rom. 8:29). Or, aceasta reclamă un lung şi dureros proces de sfințire, în care chipul lui Cristos este dăltuit pas cu pas în noi. Oare nu tocmai pentru aceasta ne-a dat Dumnezeu un partener care nu este ca noi, ci cu totul altfel decât noi? În această relație ies la iveală toate asperitățile şi colțurile caracterului nostru. Acceptarea partenerului aşa cum este el va fi mai uşoară dacă înțelegem că Dumnezeu nu ține neapărat ca să ne facă viața confortabilă, dar ține ca să ne vadă sfinți şi fără prihană înaintea Lui, modelați întru asemănarea Chipului Fiului Său şi apoi zidiți împreună ca să fim un Templul sfânt pentru Domnul. Cu cât mai clar pricepem nădejdea chemări noastre, cu atât mai dispuşi vom fi să subordonăm diferențele dintre noi scopului pe care îl are Dumnezeu pentru noi.

Noi suntem preoți ai Dumnezeului celui nevăzut. Suntem oameni din casa Lui. Cei care-l caută trebuie să-L găsească, privind la noi. Aceasta este provocarea pe care Dumnezeu o pune înaintea copiilor Săi, începând din familie şi terminând în FAMILIA MARE, în Biserică.

Efes. 3:1-21

Plini de toată plinătatea dumnezeirii

Biserica este locul în care ni se dă ocazia să gustăm
tot mai mult din moştenirea făgăduită:
umplerea de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Recapitulare

Nădejdea chemării noastre este să ajungem să fim un Templu sfânt pentru Domnul (Efes. 2:10-22). Aceasta este o chemare corporativă şi se poate împlini plecând din familie, iar mai apoi continuând în Biserică, pentru că reclamă zidirea noastră împreună. Dar pentru aceasta, fiecare dintre membrii trupului trebuie să aibă:

► **Curajul** de a declara: „Sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia/biserica mea!"
► **Disciplina** de a studia Scriptura, până când vom putea spune împreună cu psalmistul: „plăcerea şi desfătarea mea sunt legile şi poruncile Tale, Doamne!"
► **Înțelepciunea** de a face cunoscut acest plan celor între care ne-a aşezat Dumnezeu: „Doamne, doresc să fiu credincios în isprăvnicia pe care mi-ai încredințat-o şi anume aceea de a vorbi celor din casa şi din comunitatea mea despre frumusețea Căilor Tale şi de a umbla pe ele înaintea lor."

Surpriza enormă pe care o avem atunci când ne deschide gura să vorbim celor din casa noastră despre tainele Scripturii descoperite de noi este să găsim, de cele mai multe ori, o ureche surdă şi o inimă rece. Dacă nu vom şti să biruim ispita, vom trânti toate de pământ şi ne vom întoarce în vechile tipare ale (ne)preoției noastre. Dar dacă am început procesul cu pasul întâi — **Curajul** de a declara: „sunt robul lui Cristos, pentru voi, cei din familia mea!"

— supărarea noastră se stinge şi putem încerca din nou şi din nou. Cristos, al cărui rob suntem pentru binele familiei, se dă bătut abia când am închis ochii. Nici noi nu putem face altfel. Dar poate veni momentul în care cuvintele s-au spus, iar inima rămâne totuşi închisă. Ce facem în astfel de momente? Ca să primeşti răspuns la întrebare, citeşte textul (Efes. 3:14-21) şi răspunde la întrebările de mai jos:

1. Pavel se consideră „prizonierul lui Isus Cristos" (3:1). Ce putem învăța din atitudinea lui, având în vedere că el era, de fapt, întemnițat într-o închisoare romană? Care sunt lucrurile cu adevărat importante pentru tine, acele absoluturi care trebuie să-ți guverneze viața indiferent de situația prin care treci?

_____

_____

_____

2. Citeşte şi Fapte 26:13-19. Care este taina pe care Dumnezeu a revelat-o lui Pavel? Cum se aplică acest adevăr în contextul tău? Care sunt aspectele în care acceptăm sau chiar promovăm separarea sau discriminarea? Ce putem face în mod practic pentru a elimina barierele rasiale, sociale, culturale sau de vârstă dintre noi?

_____

_____

_____

3. Atunci când încercăm să comunicăm celor din jur adevărurile descoperite în Scriptură se întâmplă să găsim urechi şi inimi închise. Ce ne îndeamnă exemplul lui Pavel să facem în astfel de momente? (3:1; 14-21)

_____

_____

_____

4. Este ceva din cererea lui Pavel care s-ar aplica şi la situaţia din biserica ta? Ce anume? Numeşte câteva lucruri specifice.

_____

_____

_____

5. Locuirea lui Cristos în inimile noastre, pare un lucru bun. De ce trebuie ca Dumnezeu Însuşi să ne facă să ne întărim în putere în omul dinăuntru, pentru ca acest lucru bun să se întâmple?

_____

_____

_____

6. Ce este greu în a accepta ca Cristos să locuiască în inimile noastre prin credinţă? Cum se întâmplă practic această locuire a lui Cristos în noi?

_____

_____

7. Ce legătură vezi între afirmaţiile din Efes. 2:18-22 şi cererile lui Pavel din rugăciunea de faţă (3:14-21)?

_____

_____

8. Cum ai putea defini în lumina textului de faţă „bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi" (1:14, 18)?

_____

_____

_____

9. După modelul relaţiei dintre Pavel şi biserică, fiecare soţ credincios ar trebui să se considere mai întâi slujitorul Evangheliei

lui Cristos, a tainei lui Cristos, al Cuvântului lui Cristos. Aceasta ar însemna să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui. Iar Dumnezeu îşi va asuma responsabilitatea împlinirii nevoilor noastre materiale imediate.[4] Ce ar însemna lucrul acesta în mod concret?

_____

_____

_____

Oare câți dintre bărbații credincioşi ne facem timp să studiem Cuvântul lui Cristos în aşa fel încât familia noastră, iar mai apoi biserica noastră să vadă că suntem entuziasmați de lucrurile descoperite, ca şi cum am fi găsit cea mai mare comoară? Poate că la citirea acestei întrebări, în loc de răspuns se va lăsa, mai întâi, tăcerea, după care mintea ne va fi năpădită de o mulțime de scuze. Dar scuzele nu țin! Noi ştim din gura Domnului Isus adevărul că „omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4:4). Dacă noi nu ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, oare cum îi vom chema pe cei din comunitatea noastră să calce pe urmele noastre? Dacă n-o facem noi, este puțin probabil s-o facă ei. Oare câți dintre noi suntem în familie motorul participării săptămânale la grupul de studiu? Câți dintre noi ne disciplinăm pentru a merge la grup cu lecția pregătită, cu întrebări şi frământări serioase legate de adevărul din text? Sau în ce altceva se arată preocuparea noastră pentru cunoaşterea voii lui Dumnezeu?

Meditație

Unii consideră Epistola către Efeseni un discurs întrerupt de rugăciuni. Alții însă o consideră a fi o rugăciune întreruptă de discursuri. Această împletire a discursului cu rugăciunea ar trebui să ne dea aripi. Chiar şi atunci când urechile celor din jur se închid şi nu mai vor să audă ceea ce avem să le spunem, ne rămâne totuşi încă o cale. În loc să vorbim cu

[4] Vezi Mat. 6:33.

ei despre Dumnezeu, trebuie să începem să vorbim cu Dumnezeu despre ei.

Arma rugăciunii nu trebuie lăsată din mâini, nici măcar atunci când urechile par a fi deschise. Scriptura ne spune că nu este suficient să auzi. Trebuie să şi înţelegi. Iar înţelegerea lucrurilor nu este simplă. În pilda Semănătorului, Domnul Isus vorbeşte despre patru categorii de pământuri. Trei dintre el rămân neroditoare, în ciuda faptului că au auzit Cuvântul. Doar acela care aude Cuvântul şi-l înţelege aduce roadă. Dar pământul stâncos şi spinos sunt o extraordinară avertizare chiar şi pentru acela care pare să fi înţeles Cuvântul şi l-a primit îndată cu bucurie. Chiar şi procesul vieţii poate fi avortat.

Revenind acum la discuţia noastră legată de procesul modelării noastre întru asemănarea lui Cristos, putem afirma că planurile lui Cristos pentru fiecare dintre noi sunt mult prea ambiţioase pentru ca ele să poată fi realizate prin eforturi proprii. Fără intervenţia lui Dumnezeu nu putem *nici pricepe, nici trăi* adevărurile lui Dumnezeu. Iar această intervenţie o invocăm prin rugăciune.

Cele două rugăciuni ale lui Pavel — 1:15-23 şi 3:14-21 — constituie un bun model pentru rugăciunile pe care le vom înălţa şi noi către Dumnezeu pentru cei din familia şi din Biserica noastră. Rugăciunea de mulţumire (1:15-16) ne dă ocazia unei evaluări şi ne umple inima de încurajare. Dar cum nici unul dintre noi nu a ajuns încă la ţintă, rugăciunea de mulţumire va face loc cererilor noastre. Acestea trebuie să se focalizeze pe două aspecte: pe de o parte, pe înţelegerea adevărurilor lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, pe trăirea lor. În 1:17-23, Pavel se roagă pentru fraţii lui din Efes ca Dumnezeu să le lumineze mintea ca să priceapă adevărurile de boltă ale vieţii creştine. În rugăciunea de faţă (3:14-21), el se roagă pentru întruparea acestor adevăruri. Bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, pentru care s-a rugat Pavel ca s-o

pricepem, este însuşi Cristos locuind în noi. Viaţa creştină este mai mult decât o informare a minţii, este o întrupare a adevărului, o schimbare a vieţii:

- Trebuie să ne întărim în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru
- Aşa încât Cristos să locuiască în inimile noastre prin credinţă
- Pentru ca având rădăcina şi temelia puse în dragoste
- Să putem pricepe, împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaştem (astfel) dragostea lui Cristos care întrece orice pricepere
- Şi astfel să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

Toate acestea le face Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Pavel spune că din El îşi trage numele orice familie în ceruri şi pe pământ. Desigur, Pavel se poate referi la neamuri, seminţii, noroade.5 Dar la fel de adevărat este şi faptul că afirmaţia lui se poate referi la orice familie pământească, la familia mea şi a ta. A-ţi trage Numele din Dumnezeu, înseamnă a căpăta valoare prin El. Să nu uităm că Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, parte bărbătească şi parte femeiască. Să nu uităm că întregul se realizează doar prin unirea celor două jumătăţi. Şi să nu uităm că doar atunci când Cristos începe să locuiască în inimile noastre prin credinţă, devenim cu adevărat ceea ce am fost creaţi să fim. Ce extraordinară imagine a nădejdii chemării noastre! Procesul a început prin pecetluirea noastră cu Duhul Sfânt. Domnul Isus afirmă însă în Ioan că odată cu venirea Duhului Sfânt, vine să locuiască în noi şi Tatăl şi Fiul, deci toată plinătatea dumnezeirii: „Dacă Mă iubeşte

[5] Vezi, de pildă, Gen. 12:3, 22:18 sau Daniel 7:13-14. Expresia „orice familie în ceruri", include, probabil toată ordinea spirituală a lucrurilor. Practic, Pavel în declară pe Dumnezeu Creatorul a tot ce există în cer şi pe pământ.

cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, şi vom locui împreună cu el" (Ioan 14:23).

Locuirea lui Cristos în inimile noastre, pare un lucru bun. De ce trebuie ca Dumnezeu Însuşi să ne facă să ne întărim în putere în omul dinăuntru, pentru ca acest lucru bun să se întâmple? Ce este greu în a accepta ca Cristos să locuiască în inimile noastre prin credință? Cum se întâmplă practic această locuire a lui Cristos în noi?

În Galateni 2:20, Pavel scrie: *„Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine"*. Cristos locuieşte în inimile noastre doar în măsura în care dragostea de Cristos se manifestă prin ascultarea şi întruparea Cuvântul Lui în viața de zi cu zi. Ascultarea este „cordonul ombilical", să zicem aşa, prin care cerul coboară şi umple ființa noastră.

Ni se taie respirația doar când ne gândim la aceste adevăruri!

Să nu uităm că tot ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu. Iar atunci când El lucrează în noi, o face potrivit cu bogăția slavei Sale, deci având la dispoziție mijloace nebănuite de noi. Acesta este avantajul rugăciunii. Când noi am epuizat resursele noastre, Dumnezeu, în bogăția slavei Lui, poate mobiliza altele, la care noi nici măcar nu am fi putut să ne gândim.

Lecția 6

Efes. 4:1-16

Condiții esențiale pentru zidirea Trupului – Biserica

Smerenia, blândețea, îngăduința și îndelunga răbdare: condițiile care sunt esențiale pentru a deveni o Biserică pe placul lui Dumnezeu.

Am intrat în jumătatea aplicativă a cărții. Tot ceea ce urmează se zideşte pe adevărurile din primele trei capitole şi trebuie înțeles în lumina lor. Dintru început, Pavel ne îndeamnă să ne purtăm într-un chip vrednic de chemarea primită. Chemarea are două dimensiuni: una *personală* şi una *corporativă*. Chemarea personală este să fim sfinți şi fără prihană înaintea lui Dumnezeu, şi ea ne pregăteşte pentru cea corporativă: „Noi suntem zidiți î*mpreună* ca să fim un Templul sfânt în Domnul".

A fi un Templu sfânt în Domnul înseamnă a-L avea pe Domnul Însuşi locuind în noi şi lucrând prin noi, adică a fi plini de toată plinătatea dumnezeirii: de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt. Dar această taină nu poate fi cunoscută în izolare. Ea se împlineşte deplin doar *împreună cu toți sfinții*, deci în relații. Or, cea mai intimă şi deci cea mai promițătoare relație în această privință este cea de familie (FAMILIE). Se ridică însă întrebarea: Care sunt condițiile de bază care ne permit să ajungem să descoperim taina plinătății dumnezeirii locuind în mijlocul familiei?

Întrebări:

1. Ca să mă pot purta într-un chip vrednic de chemarea primită, trebuie să pot articula, în primul rând, foarte clar chemarea primită. Deci cum defineşti „chemarea primită" (1) în lumina primelor trei capitole?

_____

_____

_____

2. Cum altfel ai putea defini smerenia, blândeţea, îndelunga răbdare şi îngăduinţa şi care crezi că este rolul lor în zidirea unei relaţii fericite atât în familie, dar mai ales în Biserică?

_____

_____

_____

3. Cum comentezi afirmaţia: „Unitatea Bisericii este un dat, care trebuie păstrat şi nu ceva ce trebuie realizat!"?

_____

_____

_____

4. Ce înseamnă că fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Cristos? (vezi 4:11-16; Rom. 12:1-8). Cum se aplică acest adevăr în Biserică?

_____

_____

_____

5. Cum crezi că se poate aplica adevărul din Efeseni 4:10 în familia ta (grupul tău de părtăşie, biserica ta)? Ce înseamnă lucrul acesta şi în ce fel înţelegerea acestor lucruri constituie un îndemn spre unitate?

Familie: _____

_____

Grup: _____

_____

Biserică: _____

_____

6. Cercetează-ți viața! Care dintre aspectele menționate de Pavel în Efes. 4:1-3 sunt cele mai problematice în viața ta? Ai făcut ceva până acum ca să îndrepți situația? Ce ai de gând să faci sau să faceți împreună în mod concret pe viitor?

_____

_____

_____

Meditație

În Efeseni 4:1-3, Pavel înşiră câteva aspecte care caracterizează o purtare în chip vrednic de chemarea primită: smerenia, blândețea, îndelunga răbdare; îngăduința în dragoste şi păstrarea unirii Duhului, prin legătura păcii.

Smerenia este dovada recunoaşterii ***unității*** Trupului şi ne ajută să renunțăm la confortul nostru de dragul confortului lui Dumnezeu. Smerenia ne ajută să recunoaştem că zidim un Templu sfânt *pentru Domnul*, nu pentru noi şi, de aceea, contează părerea şi aşteptările Lui, nu ale noastre.

Blândețea este dovada recunoaşterii ***diversității*** Trupului şi ne ajută să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, aşa cum găseşte El cu cale s-o facă.

Îndelunga răbdare şi **îngăduința** dovedesc faptul că recunoaştem că suntem încă în procesul desăvârşirii, a transformării noastre întru chipul şi asemănarea lui Cristos,

şi că acest proces este lucrat de Dumnezeu prin vase şi instrumente imperfecte. El ne desăvârşeşte în măsura în care ne lăsăm folosiţi în desăvârşirea altora.

Păstrarea unirii Duhului *este posibilă*
doar prin legătura păcii sau prin legătura împăcării.

Noi — nu doar iudei şi neamuri, ci şi soţi, părinţi şi copii — suntem zidiţi împreună ca să fim un Templu sfânt pentru Domnul. Templul pe care-l zidim materializează nădejdea chemării noastre şi bogăţia slavei moştenirii lui în Sfinţi. Bogăţia şi slava moştenirii noastre este Domnul Însuşi locuind în noi şi între noi.

Până acum am zăbovit lângă *condiţiile* care se cer celui care doreşte să se implice alături de Cristos în zidirea acestui Templu: smerenie, blândeţe, îndelungă răbdare şi îngăduinţă. Numai etalând aceste trăsături vom putea păstra unirea Duhului prin legătura păcii. Textul ne atrage atenţia asupra *strategiei* gândite de Cristos pentru zidirea acestui Templu. El se zideşte pornind din familiile noastre, şi zidirea lui se realizează prin ceea ce dă fiecare încheietură în măsura ei:

> El a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti; pe alţii păstori şi învăţători, pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos (Efes. 4:11-15).

Textul de mai sus se referă în mod direct la familia mare, adică la Biserică. Bisericii a dat Cristos „pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti; pe alţii păstori şi învăţători", iar El are în vedere „desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos". Dar maturitatea Bisericii este dată de maturitatea familiilor ce o compun. La rândul ei, maturitatea şi sănătatea familiei este pe măsura maturităţii şi sănătăţii spirituale a membrilor ei. Nu la întâmplare Dumnezeu a desemnat trei cercuri concentrice pentru existenţa noastră: (1) în Domnul, (2) în familie şi (3) în Biserică. Scopul urmărit pe toate aceste trei planuri este unul şi acelaşi: ajungerea „la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos" (4:13). În lumina afirmaţiilor lui Ioan — „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Cristos" (1 Ioan 2:6) —, a fi în Domnul înseamnă şi a fi ca Domnul, adică a ajunge la înălţimea staturii plinătăţii Lui. Iar înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos se atinge zidind pe trei planuri: stabilitate doctrinară sau modul în care gândim (v. 14), integritate în caracter sau măsura armoniei dintre cum gândim şi cum trăim (v. 15) şi disponibilitate pentru slujire sau modul în care ne dăm lui Cristos ca El să-şi lucreze prin noi planurile Lui (16). Primele două coordonate — stabilitatea doctrinară şi integritate de caracter — definesc ceea ce suntem, iar a treia — disponibilitate pentru slujire — ceea ce facem.

> Nu trebuie să uităm că suntem ceea ce suntem doar în unire cu Cristos şi ceea ce facem este spre zidirea Trupului doar în măsura în care Cristos lucrează prin noi. Doar în unire cu Cristos contribuim la zidirea familiei/Familiei. Pavel subliniază lucrul acesta vorbind despre lucrarea fiecărei *încheieturi*. Biserica se defineşte la răscrucea dintre divin şi uman, în toate dimensiunile ei.

Astfel *încheietura* este legătura şi conlucrarea dintre fiecare mădular în parte şi Cristos. Dacă Cristos este Capul iar noi suntem mădulare ale Trupului, doar acel mădular va fi de folos trupului care este închegat cu Cristos şi prin care lucrează Cristos.

Pentru ca Cristos să poată da bisericii apostoli, prooroci, evanghelişti, păstori şi învăţători, mai întâi aceştia trebuie să se fi dat lui Cristos cu întreaga lor fiinţă şi să se fi pus în slujba lui Cristos cu întreaga lor putere. La fel se întâmplă şi în familie. Vom fi de folos pentru zidirea familiei în măsura în care fiecare dintre noi se dă lui Cristos şi se pune la dispoziţia lui Cristos; în termenii lui Pavel, pe măsură ce fiecare dintre noi se „încheagă" cu Cristos.

Scriind bisericii din Corint, Pavel afirmă că în alergarea noastră spre ziua întâlnirii cu Cristos, resursa lui Dumnezeu pentru a ne garanta că vom fi sfinţi şi fără prihană înaintea Lui sunt darurile duhovniceşti, adică „arătarea Duhului spre folosul altora" (1 Cor. 12:7). Trupul îşi primeşte deci creşterea doar în măsura în care suntem închegaţi cu Cristos în aşa fel, încât Duhul să aibă libertate să se arate prin noi spre folosul celui de lângă noi.

Întrebări

7. Care este scopul lui Cristos aşa cum reiese el din acest text? (vezi şi 1:10 şi 4:10).

_____

_____

_____

8. Ce ar însemna împlinirea acestui scop în Metanoia?

_____

_____

_____

9. În versetul 16, Pavel afirmă că trupul îşi primeşte creşterea prin ceea ce dă fiecare încheietură în măsura ei. Cum trebuie definit conceptul de „încheietură”?

_____

_____

_____

10. Ce ar însemna pentru tine să te „închegi” mai mult cu Cristos pentru zidirea comunității tale? Care ar fi măsura de implicare care ți se cere pentru ca aceasta să-şi primească creşterea şi să se zidească în dragoste?

_____

_____

_____

11. Care sunt, în mod concret, coordonatele esențiale ale acestei creşteri sau zidiri? (vezi vs. 14-16)

_____

_____

_____

Să fie oare mai puțin important în familie decât în biserică adevărul rostit de Pavel în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine.” Chipul lui Dumnezeu se defineşte în relații. Iar pentru că Cristos a venit să-l proslăvească pe Tatăl, în măsura în care îl vom lăsa să locuiască şi să lucreze prin noi, El ne va ajuta prin puterea Duhului Sfânt să transformăm mai întâi familia, iar apoi şi Biserica într-un loc în care să strălucească chipul şi frumusețea lui Dumnezeu.

Efes. 4:17-24

O gândire nouă

Chemarea primită ne obligă la o progresivă dezbrăcare de omul vechi şi la o îmbrăcare cu omul nou, proces posibil doar printr-o permanentă înnoire a minții.

Cum gândim aşa vom şi trăi. De aceea, premisa biruinței este o minte înnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Naşterea din nou începe prin înnoirea minții (Efes. 4:23-24), iar trăirea vieții creştine trebuie să continue cu permanenta ei înnoire (Rom. 12:2). O minte care nu continuă să se înnoiască prin Cuvântul lui Dumnezeu, deci o minte care nu se hrăneşte în mod sistematic cu Cuvântul lui Dumnezeu se reîntoarce în tiparele vechi de **gândire** şi, mai devreme sau mai târziu, ne va readuce în tiparele vechi de **trăire** (vezi 2 Petru 1:3-11). Dacă pericolul nu ar fi real, Pavel nu ne-ar atenționa în textul de față: „Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neştiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei şi-au pierdut orice pic de simțire; s-au dedat la desfrânare, şi săvârşesc cu lăcomie orice fel de necurăție" (Efes. 4:17-19). Aceste cuvinte sunt adresate sfinților care sunt în Efes şi credincioşilor n Cristos Isus. Şi tocmai lucrul acesta dovedeşte că pericolul este real.

În paragraful precedent, statura plinătății lui Cristos este prezentată ca şi scop al devenirii noastre. Pentru ca să atingem ținta, adică pentru ca să ne facem părtaşi firii dumnezeieşti, trebuie să dezbrăcăm omul vechi şi să îmbrăcăm omul nou. Iar acest proces începe în gândirea noastră, fiind asistați de Cuvântul lui Dumnezeu, tălmăcit de Duhul Sfânt. Dar Duhul Sfânt doreşte să facă o lucrare

mai profundă, invitându-ne să lăsăm ca schimbarea gândirii să fie urmată de schimbarea trăirii.

Întrebări

1. Textul vorbeşte despre un lanţ de cauze şi efecte. Cu ce începe şi cu ce se termină acest lanţ?

_____

_____

2. Cum ați caracteriza deci trăirea păgână?

_____

_____

3. Dacă ar fi să împlinim cerința din aceste versete, adică să nu mai trăim cum trăiesc păgânii, unde ar trebui începută bătălia? Oare de ce?

_____

_____

4. „Noi nu am învățat ***așa*** pe Cristos**"!** La ce se referă Pavel? Cum L-ai „învățat" tu pe Cristos?

_____

_____

5. Cum ați explica faptul că premisa biruinței, adică condiția trăirii unei vieții creştine în total contrast cu cea a păgânilor, constă în înnoirea minții?

_____

_____

_____

Dacă faptele noastre sunt greu de ascuns, nu acelaşi lucru putem să-l spunem şi despre gândurile noastre. Dar dacă,

mai devreme sau mai târziu, gândul se transformă în faptă, ar fi de mare folos să stăm în contextele în care gândurile noastre pot fi date la lumină cel mai repede. După oglinda Cuvântului prin care Duhul Sfânt ne ajută să ne citim şi să ne cumpănim gândurile, cei din familia noastră — soțul, soția, părinții sau copii — sunt instrumentele de cel mai mare folos în aducerea la lumină a gândurilor noastre. Se pune însă întrebarea în ce condiții poate familia deveni locul revelării gândurilor noastre?

Ceea ce te ajută să intri în legătură cu gândul omului este vorba lui. De aceea, comunicarea în familie trebuie încurajată pe toate căile posibile. Transparența ne sperie uneori, pentru că ne face vulnerabili: „Dacă îți spun cine sunt şi nu-ți place, este tot ce am". Dar transparența este singura cale de etalare a gândurilor şi deci primul pas în vindecarea lor.

Paragraful de față (4:17-24) are două părți aşezate într-un contrast implicit: 17-19 şi 20-24. Dacă cei cărora le scrie Pavel au fost învățați potrivit cu adevărul care este în Cristos şi dacă învățătura este primul pas spre trăire, de ce le mai scrie Pavel ceea ce le scrie în 4:17-19? O posibilă explicație ar putea fi aceea că o gândire dreaptă nu duce în mod neapărat la trăire dreaptă, decât dacă, prin credință dezbrăcăm omul vechi şi îl îmbrăcăm pe cel nou. Aşadar, Dumnezeu cere participarea noastră plenară atât în înnoirea gândirii, cât şi în înnoirea trăirii. Iată răspunsul aşteptat de Dumnezeu ca răspuns la îndurarea Sa revărsată peste noi:

> [1]Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. [2]Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită (Rom. 12:1-2).

Lecția 8

Efes. 4:25 – 5:21

O trăire nouă

În Biserică, Dumnezeu ne cheamă
nu doar la o gândire nouă, ci şi la o trăire nouă

Înainte de întemeierea lumii am fost aleşi ca să fim sfinți şi fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efes. 1:5). Sfințirea începe cu o schimbare a gândirii, dar trebuie să continue cu o schimbare a trăirii. Puterea sfințitoare este Duhul Sfânt (Efes. 1:19). Însă sfințirea poate fi blocată prin întristarea şi stingerea Duhului (Efes. 4:30), pentru că avem libertatea să alegem să trăim făcând fie lucrările neroditoare ale întunericului, fie lucrările roditoare ale luminii: Primele — minciuna, mânia, hoția, vorbirea stricată, amărăciunea, iuțimea, strigarea, clevetirea, răutatea, curvia, necurăția, lăcomia de avere, cuvinte porcoase, vorbe nechibzuite, glumele proaste, beția — vor umple viața şi relațiile noastre de întuneric şi vor transforma familia într-o scenă a stăpânirii Celui Rău. Cele din urmă — adevărul, stăpânirea de sine, hărnicia şi dărnicia, vorbirea spre zidire, bucurie şi seninătate, blândețea, vorbirea liniştită, bunătatea, fidelitatea, curăția, mulțumirea şi generozitatea, cuvinte care să dea har, vorbe chibzuite, vorbire cu psalmi, cumpătarea — vor transforma viața şi relațiile noastre într-un loc al prezenței lui Dumnezeu.

Lista din Efeseni 4:25 – 5:20 este importantă însă şi dintr-un alt motiv. În teologie, există concepte extrem de elusive şi deci dificil de explicat. „Chipul lui Dumnezeu în om" este un astfel de concept. Dar în textul de față, el prinde contururi extrem de simple şi palpabile. În Efes. 4 ni se porunceşte: „Să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele

înşelătoare ... şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după *chipul lui Dumnezeu*, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul. De aceea....” (s.n.) şi urmează lista lucrurilor care trebuie dezbrăcate şi a celor care trebuie îmbrăcate. Lucrările neroditoare ale întunerecului îl învederează pe prinţul întunericului, pe când lucrările roditoare ale lumii îl învederează pe Prinţul Luminii, pe Dumnezeu.

Dacă ar fi să aplicăm aceste adevăruri la viaţa de familie şi la cea de biserică, ar trebui să începem mai întâi cu un rechizitoriu în faţa oglinzii pe care Duhul lui Dumnezeu o pune înaintea noastră prin lista din acest text. O familie sănătoasă sau o biserică sănătoasă sunt posibile doar în lumina unor relaţii sănătoase.

„De aceea, lăsaţi-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său **adevărul**”, pentru că suntem mădulare unii altora” (Efes. 4:25). Cum ar putea dăinui o relaţie în care ne mințim unii pe alţii, în care am pierdut încrederea unul în celălalt pentru că a dispărut dintre noi transparenţa? Ne ascundem lucruri unul celuilalt şi în loc ca adevărul să fie spus în dragoste, ne suspectăm unul pe celălalt, ne tachinăm unul pe celălalt sau gândim rău unul despre celălalt.

După cum am văzut, Adevărul este piatra de temelia în zidirea familiei şi a bisericii. Aici nu este vorba despre un adevăr relativizat – adevărul meu sau adevărul tău — ci despre adevărul obiectiv care se măsoară cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu caracterul lui Cristos. În ultimă instanţă, El este Adevărul, iar atunci când rostim şi trăim adevărul suntem şi rămânem în Cristos.

Pentru că am fost creaţi după chipul şi asemănarea Adevărului şi pentru că suntem în procesul sfinţirii, adică în procesul remodelării noastre după acelaşi chip, atunci când trăim şi umblăm în adevăr, ne aflăm într-o zonă de

confort, de liniște. Iar atunci când adevărul ne este ascuns, ne tulburăm. Iar tulburarea face loc mâniei.

Textul continuă cu o avertizare: „Mâniați-vă şi nu păcătuiți". Să n-apună soarele peste mânia voastră, şi să nu dați prilej diavolului" (26-27). Deşi dragostea nu se mânie, în sensul unei mânii păcătoase, ea nu se bucură totuşi de nelegiuire. Dacă nu ar există o mânie dreaptă, justificată, nu ne-am ridica niciodată împotriva răului.

Minciună, mânie, hoție... Dacă mânia scăpată de sub control fură pe semeni de demnitatea lor, din pricina cascadei de cuvinte stricate care le poate aduce după sine, nu ne mai rămâne decât un pas de făcut de la mânie la hoție, prin care privăm pe semeni de bunurile lor. A fura înseamnă a trăi din sudoarea feței altora, din fructul lucrului mâinilor lor.

> [29]Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. [30]Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. [31]Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. [32]Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloşi, şi iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos. [5:1].Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca nişte copii preaiubiți. [2]Trăiți în dragoste, după cum şi Cristos ne-a iubit, şi S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros", lui Dumnezeu (Efes. 4:29 – 5:2).

Comparația cu Cristos întăreşte ideea că chipul lui Dumnezeu în noi nu trebuie să rămână un concept intangibil. În Efes. 4:11-16, statura plinătății lui Cristos este prezentată ca scop al devenirii noastre. Pentru ca să atingem ținta, adică pentru ca să ne facem părtaşi firii dumnezeieşti,

trebuie să dezbrăcăm omul vechi şi să îmbrăcăm omul nou. Prin ascultarea noastră de Dumnezeu, prin îmbrăcarea în fiecare zi a omului nou care se înnoieşte spre cunoştinţă după chipul Celui ce l-a făcut, în dreptul nostru şi în limitele noastre, am putea spune şi noi ca Domnul Isus: „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl", pentru că chipul Tatălui se materializează în trăirea noastră.

Aşadar, provocarea acestui text este să facem din familie şi din Biserică locul în care deprindem îmbrăcarea cu omul cel nou, adică manifestarea chipului lui Dumnezeu în modurile cele mai palpabile, luptând ca între noi să fie: transparenţă (25), iertare şi împăcare (26-27), muncă cinstită şi generozitate (28), mulţumire şi încurajare (29), stăpânire de sine, integritate şi bunătate (30-32). Dacă binecuvântarea ultimă de care se poate bucura un om este umblarea în prezenţa lui Dumnezeu, atunci cel mai mare cadou pe care-l putem face celor dragi este să-L aducem pe Dumnezeu în prezenţa lor, fiind îmbrăcaţi cu omul cel nou în relaţia cu ei.

Întrebări

1. Cum ar putea să ne ajute înţelegerea şi practicarea celor spuse în 4:16 în dezbrăcarea şi îmbrăcarea de care vorbeşte Pavel?

_____

_____

_____

2. Ce argumente pro sau contra puteţi aduce vis-a-vis de afirmaţia: „dezbrăcarea de omul cel vechi" nu se poate face decât prin „îmbrăcarea omului nou"? Care este principiul care susţine astfel de afirmaţii?

_____

_____

_____

_____

3. Noi nu luptăm de dragul de a lupta, ci luptăm pentru a câştiga ceva. Ce înseamnă în lumina textului din faţa noastră (4:25-5:21) faptul că lupta se dă prin întruparea sistemului de valori al Împărăţiei în viaţa de zi cu zi?

_____

_____

_____

4. În ce fel ne ajută în trăirea vieţii creştine de zi cu zi, faptul că luptăm de dragul lui Dumnezeu şi nu ca răspuns la ceea ce fac cei din jurul nostru?

_____

_____

_____

5. În care dintre domeniile atinse în text ţi se pare că lupta este cea mai grea pentru tine, sau pentru cei din casa ta? Fii specific şi împărtăşeşte câteva lucruri cu care te frământi.

_____

_____

_____

6. Cum aţi putea să vă ajutaţi unii pe ceilalţi în câştigarea biruinţei în aceste domenii specifice?

_____

_____

_____

7. Cum s-ar putea face lucrul acesta, în aşa fel încât să câştigaţi şi unii şi alţii din această implicare?

_____

_____

_____

Efes. 6:5-9

Responsabilitatea purtării de grijă

"Dacă nu poartă cineva de grijă celor din casa lui,
este mai rău decât un necredincios şi s-a lepădat de credință."
(1 Timotei 5:8)

Viața cuprinde mai multe sfere de responsabilitate, obligându-ne să păstrăm în echilibru mai multe feluri de relații: cu Dumnezeu, cu noi înşine, cu familiile noastre, cu slujba, cu biserica, cu lumea şi cu natura. Dacă dorim să ne ordonăm prioritățile în viață, putem pleca de la cuvintele Domnului Isus spuse învățătorului Legii în Matei 22: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, şi cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți" (37-39). În textul de mai sus, Domnul Isus aşează pe primul loc relația cu Dumnezeu, pe al doilea, relația cu sinele, iar pe al treilea, relația cu semenii.

Dar a treia sferă de relații (relația cu semenii) are şi ea mai multe fațete — relația cu familia, cu biserica, cu lumea, relațiile de serviciu sau slujba — care trebuie şi ele ordonate. Biblia ne oferă ajutor şi aici. De pildă, în *1 Timotei*, Pavel le cere celor care doresc să devină episcopi, adică slujitori ai bisericii „să-şi chivernisească bine casa şi să-şi țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu ştie să-şi cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?" (4-5). Înainte ca să ne putem implica în slujirea bisericii trebuie să ne dovedim credincioşi în slujirea familiei. Iar pentru a sublinia cu şi mai multă forță acest adevăr, în capitolul 5 Pavel continuă: „Dacă nu poartă cineva grijă de

ai lui, şi mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, şi este mai rău decât un necredincios" (8).

În context, purtarea de grijă se referă la întreaga sferă de nevoi a membrilor familiei, incluzându-le pe cele materiale. Astfel relațiile de serviciu respectiv responsabilitatea câştigării pâinii de fiecare zi are prioritate în fața relației noastre cu biserica, în sensul slujirii ei. Iată deci ordinea biblică de prioritate a diferitelor compartimente care compun viața creştină: relația cu Dumnezeu, cu noi înşine, cu familia, cu slujba, cu biserica, cu lumea, cu natura înconjurătoare.

Trebuie să mai facem o precizare. Relația cu Dumnezeu nu este primul compartiment dintr-o serie de alte compartimente ale vieții, ci măsura ascultării noastre de Dumnezeu în fiecare din cele şase compartimente care o compun. Procesul sfințirii are de a face cu aducerea fiecărui compartiment al vieții la ascultarea de Dumnezeu.

După ce Pavel ne-a vorbit despre aşteptările lui Dumnezeu în sfera relațiilor de familie, în textul de față (Efes. 6:5-9) el vorbeşte despre relațiile noastre de serviciu, despre modul în care trebuie să privim slujba de zi cu zi, despre ce anume înseamnă a aduce această sferă a vieții la ascultare de Dumnezeu.

> [5]Robilor, ascultați de stăpânii voştri pământeşti, cu frică şi cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos. [6]Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca şi cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Cristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. [7]Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, [8]căci ştiți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut (Efes. 6:5-8).

Esența mesajului din aceste versete ar putea fi exprimat astfel: robilor (angajaților), ascultați de stăpânii (patronii) voştri pământeşti şi slujiți-i, căci veți primi răsplata de la Domnul. Dar atât ascultarea, cât şi slujirea sunt apoi mai departe calificate. Ascultarea de stăpâni sau de patroni trebuie să fie cu frică şi cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos! Iar slujirea trebuie să fie nu de ochii lor, ci cu bucurie din inimă, cu dăruire, ca şi cum l-am sluji pe Cristos.

Întrebări

1. Pavel a trăit şi a scris în epoca sclavagistă. Oare se pot transfera aceste principii în relațiile actuale de serviciu? Pe ce bază?

_____

_____

_____

2. Nu este prea dură porunca: „Ascultați de stăpânii voştri pământeşti, *cu frică şi cutremur*"? La prima vedere ar suna ca şi cum Pavel ar fi în slujba stăpânilor de sclavi. Oare l-am putea învinovăți pe Pavel de aşa ceva? Cum se explică întregul verset 5?

_____

_____

_____

3. Ce schimbă faptul că Pavel adaugă la „frică şi cutremur" celelalte două expresii: „în curăție de inimă, ca de Cristos"?

_____

_____

_____

4. Cum adică să ascult de şeful meu „ca de Cristos!?

_____

_____

5. Oare cum ar fi dacă Cristos mi-ar fi şef pentru o lună? Ce aşteptări aş avea de la El? În ce fel i-aş comenta deciziile? Ce aşteptări ar avea El de la mine?

_____

_____

_____

6. Urmăreşte oare Pavel printr-o astfel de poruncă să suprime orice inițiativă de partea noastră?

_____

_____

_____

7. Noi mergem de obicei la serviciu pentru un salar. Pentru el muncim şi îl negociem dacă este posibil, gândindu-ne la nevoile noastre de zi cu zi. Pavel însă vorbeşte despre o altă plată, pe care o primim de la Cristos. Oare cum trebuie gândite relațiile de serviciu în lumina acestui fapt?

_____

_____

_____

În sfera slujbei, cele mai multe compromisuri le facem de dragul câştigului material pe care-l urmărim. Dumnezeu ştie că noi, copii Lui, trăim într-o lume controlată de dumnezeul veacului acestuia, care a imprimat societății un mers al ei, aservit intereselor lui. Tocmai de aceea Dumnezeu a făcut o promisiune eliberatoare copiilor Săi: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri — mâncarea şi îmbrăcămintea — vi se vor da pe deasupra".

A căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a face din împlinirea mandatului preoției factorul hotărâtor în

luarea deciziilor noastre. De cele mai multe ori, slujba este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru ca fii Împărăției să fie semănați pe ogorul acestei lumi. Aşa se face că până şi la locul nostru de muncă noi ne supunem lui Cristos, îl slujim pe Cristos şi dăm socoteală lui Cristos. Este deci firesc ca Pavel să scrie efesenilor: „Robilor, ascultați de stăpânii voştri pământeşti, cu frică şi cutremur, în curăție de inimă, ca de Cristos" (5).

Aceasta nu înseamnă să mă dau rob şefului, patronului sau stăpânului de dragul lui Cristos, ci să mă dau rob lui Cristos de dragul celor între care şi pentru care muncesc.[6] Dacă mă duc la slujbă pentru Cristos, înseamnă că în toate relațiile de serviciu trebuie să urmăresc ascultarea de Cristos şi să nu îngădui ca Satan să mă ispitească cu bogățiile acestei lumi ca să mă leapăd de Cristos şi să mă închin lui. Mă duc la slujbă cu Cristos, muncesc de dragul lui Cristos şi spre slava Lui şi las în seama Lui pâinea şi îmbrăcămintea.

În versetul 9 — „Şi voi, stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care ştiți că Stăpânul lor şi al vostru este în cer, şi că înaintea Lui nu se are în vedere fața omului" — Pavel se întoarce spre stăpâni, patroni sau angajatori. Şi pentru ei este valabil tot ce s-a spus mai sus: Şi lor li se cere o implicare în sfera lucrurilor materiale, cu curăție de inimă, cu o focalizare pe lucrurile spirituale, pe preoția la care i-a chemat Dumnezeu. Nici pentru un patron credincios, factorul determinant ultim nu poate fi profitul pe plan material, ci cel pe plan spiritual. Şi el trebuie să ştie că oamenii sunt mai importanți decât lucrurile şi că Dumnezeu i-a dat pe mână bogățiile nedrepte ale acestei lumi, ca punându-le în negoț să adune bogății în locurile cereşti.

[6] Textul din 1 Cor. 7:17-24, îndeamnă până şi pe robii din acea vreme să apuce ocazia câştigării libertății dacă este posibil. Cu atât mai mult, în zilele noastre, putem schimba locul de muncă dacă dorim s-o facem.

Întrebări

8. Oare porunca dată stăpânilor, respectiv patronilor sau şefilor înglobează tot ceea ce s-a spus robilor? Am putea parafraza astfel prima parte a versetului: *„Slujiți subalternilor voştri cu frică şi cutremur, în curăție de inimă, ca lui Cristos. Slujiți-i cu bucurie ca pe Cristos, nu ca pe oameni, căci ştiți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut?"* Cum îți argumentezi răspunsul?

_____

_____

_____

_____

9. Relațiile de serviciu ocupă o parte importantă din timpul unei zile! Oare Templul sfânt care se zideşte prin aportul nostru al fiecăruia — este vorba doar despre cei care au fost înviați împreună cu Cristos şi aşezați împreună cu El în locurile cereşti — se zideşte şi de-a lungul orelor noastre de serviciu, adică prin relațiile noastre cu şefii sau cu subalternii noştri?

_____

_____

_____

În 1 Timotei 2:3-4 ni se spune că Dumnezeu voieşte ca toți oamenii să fie mântuiți. În realizarea planului Său Dumnezeu aşteaptă participarea lui Cristos (2:5-6), a apostolilor (2:7) şi a Bisericii (2:1-2, 8-15). Bărbaților din Biserică, respectiv capilor de familie, Dumnezeu le cere să se roage în orice loc ridicând spre cer mâini curate, fără mânie şi fără îndoieli. Acesta este aportul nostru la mântuirea altora. Mâinile curate vorbesc despre relațiile noastre cu lucrurile materiale ale acestei lumi. Mâniile vorbesc despre sfera relațiilor noastre, iar îndoielile despre relația cu Cristos. A fi cinstit la locul tău de muncă şi a avea relații de serviciu după voia lui Dumnezeu nu sunt lucruri

de mică însemnătate, ci însuşi aportul pe care tu şi cu mine îl putem aduce la mântuirea semenilor între care am fost aşezaţi. Relaţiile noastre de serviciu sunt deci parte esenţială a misiunii noastre. Pavel însuşi subliniază acest adevăr:

> [1]Toţi cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, *ca Numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie vorbite de rău*. [2]Iar cei ce au stăpâni credincioşi, să nu-i dispreţuiască, sub cuvânt că sunt „fraţi", ci să le slujească şi mai bine, tocmai fiindcă cei ce se bucură de binefacerile slujbei lor, sunt credincioşi şi preaiubiţi. Învaţă pe oameni aceste lucruri, şi spune-le apăsat ... [7]Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. [8]Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns ... Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, şi caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea. [12]Luptă-te lupta cea bună a credinţei; apucă viaţa veşnică la care ai fost chemat (1 Tim. 6:1-12).

Având în vedere că *lucrarea creştină, este orice activitate legitimată de mandatul cultural (vezi Gen. 1:28), care a fost subordonat conştient şi creativ mandatului preoţiei (vezi Mat. 28:18-20)* provocarea care ni se face şi unora şi altora, şi robilor şi stăpânilor este să facem din slujba noastră locul preoţiei noastre.

Lecția 10

Efes. 6:10-20

Responsabilitatea protejării Trupului de atacurile celui rău

Pentru a putea ține piept uneltirilor diavolului, trebuie să fim în permanență îmbrăcați în armura lui Dumnezeu

Citeşte textul din Efeseni 6:10-20 şi încearcă să răspunzi la următoarele întrebări:

1. Ce reprezintă locurile cereşti? (vezi şi 1:3, 20; 2:6, 3:10)?

_____

_____

_____

2. Cine sunt căpeteniile, domniile, stăpânitorii întunericului acestui veac şi duhurile răutății care sunt în locurile cereşti? Cum ne ajută să răspundem la întrebare faptul că Pavel îi aşează pe talerul opus cu cei pe care-i numeşte „carnea şi sângele”?

_____

_____

_____

_____

3. Când şi unde este prezentă această confruntare în viața unui creştin? Cum se duce, practic, această luptă?

_____

_____

_____

4. Care este, de fapt, pericolul?

_____

_____

_____

5. Ce reprezintă armura lui Dumnezeu şi ce înseamnă a o îmbrăca?

_____

_____

_____

6. Cât de important este să îmbrăcăm *toată* armătura lui Dumnezeu?

_____

_____

_____

8. Cu care dintre piesele armurii am probleme în a o înțelege şi a o îmbrăca? Unde simt şi cred că sunt punctele mele vulnerabile?

_____

_____

_____

_____

Lupta spirituală a credinciosului este „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cereşti" (12). Pericolul este real şi poate fi fatal. De aceea Pavel se grăbeşte să ne îndemne să ne întărim în Domnul şi în puterea tăriei Lui, îmbrăcând toată armura lui Dumnezeu ca să putem ține piept uneltirilor diavolului şi să rămânem în picioare după ce vom fi biruit totul.

Ca să ne motiveze la îmbrăcarea armurii lui Dumnezeu, Pavel începe şi termină cu un îndemn: „staţi gata dar...” (14) şi „vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa” (18). Cele două îndemnuri vorbesc despre natura duşmanului şi a luptei pe care o dăm. Nu ştim când şi de unde suntem atacaţi. Textul vorbeşte despre *uneltirile Diavolului*. El „dă târcoale, ca un leu”, ne spune Petru. Iar intenţiile Lui sunt *să ne înghită,* nu să ne sperie doar (vezi 1 Petru 5:8). Păcatul înşeală, înfăşoară lesne şi împietreşte. Iar o inimă rea şi necredincioasă ne desparte de Dumnezeul cel viu (Evrei 3:12). Este deci normal ca Pavel să înceapă astfel: „Staţi gata dar... (14)” şi să termine astfel: „Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa” (18)..

Singura noastră şansă de biruinţă este armura lui Dumnezeu. Având în vedere natura luptei spirituale şi permanenţa ei, ar trebui să fim mereu îmbrăcaţi în armura lui Dumnezeu. Ar trebui să ne culcăm cu ea, ne sculăm cu ea, o purtăm întreaga zi ca scut împotriva atacurilor duşmanului.

Problema este că purtatul armurii cere efortul nostru conştient. Ea trebuie încinsă, îmbrăcată, încălţată, luată. Biruinţa ne este garantată de însăşi îmbrăcarea armurii lui Dumnezeu. În ea suntem invincibili, fără ea suntem vulnerabili. Ori de câte ori dezbrăcăm adevărul şi îmbrăcăm minciuna, schimbăm neprihănirea cu nepocăinţa, râvna Evangheliei păcii cu lenevirea, credinţa cu necredinţa, pacea şi înţelegerea mântuirii cu necunoaşterea căilor Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu cu datinile oamenilor etc. vom fi trântiţi la pământ. Care sunt deci piesele armurii?

Cingătoarea adevărului

Orice adevăr, începe cu ADEVĂRUL suprem, cu Domnul Isus Cristos, care este Calea, Adevărul şi Viaţa. Cunoaşterea acestui Adevăr ne aduce eliberarea de sub puterea păcatului, din relaţia de căsătorie cu Cel Rău. După cum, pentru un ostaş, brâul asigură tăria spatelui, tot aşa, pentru un ostaş

al lui Cristos, mijlocul încins cu adevărul asigură tăria sufletului. Încingându-ne cu El, ne întărim în Domnul şi în puterea tăriei Lui.

Dar putem oare să ne încingem cu ADEVĂRUL şi să trăim apoi în minciună în lucrurile de fiecare zi? Nicidecum! Ioan ne avertizează în Apocalipsa de faptul că minciuna şi mincinoşii vor rămâne afară: „Cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, şi *toți mincinoşii*, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua" (21:8).

Una dintre cele mai mari minciuni cu care ne putem adormi cugetul este că avem părtăşie cu Dumnezeu, atunci când, de fapt, lucrurile nu stau aşa: „Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, mințim, şi nu trăim adevărul" (1 Ioan 2:6). ADEVĂRUL locuind în noi ne va da putere să spunem adevărul şi să trăim în lumina lui în toate lucrurile mici sau mari ale vieții. Iată îndemnul lui Pavel din Efeseni: „Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfințenie pe care o dă ADEVĂRUL. De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora" (Efes. 4:25-26, s.n.).

Câtă liniște îți aduce trăirea în adevăr! Şi câtă liniște îți oferă trăirea în preajma oamenilor despre care ştii că spun adevărul! Cum ar putea dăinui o relație în care ne mințim unii pe alții, în care am pierdut încrederea unul în celălalt pentru că a dispărut dintre noi transparența, ne ascundem lucruri unul celuilalt, şi în loc ca adevărul să fie spus în dragoste, ne suspectăm unul pe celălalt, ne tachinăm unul pe celălalt sau gândim rău unul despre celălalt?

Adevărul este deci piatra de temelia în zidirea Bisericii. Aici nu este vorba despre un adevăr relativizat – adevărul meu sau adevărul tău — ci despre adevărul obiectiv al Cuvântului

lui Dumnezeu, al caracterului lui Cristos. În ultimă instanță, El este Adevărul, iar atunci când rostim şi trăim adevărul suntem şi rămânem în Cristos.

Platoşa neprihănirii

Ca şi în cazul adevărului, şi în cazul neprihănirii discutăm despre două aspecte distincte: o neprihănire de drept şi o neprihănire de fapt. Prima este neprihănirea lui Cristos care ne este atribuită nouă, iar a doua neprihănirea ce rezultă din ascultarea de El.

A fi îmbrăcat cu platoşa neprihănirii înseamnă a fi îmbrăcat cu Cristos: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos" (Gal. 3:26-27). „Şi voi, prin El, sunteți în Cristos Isus", afirmă Pavel în 1 Corinteni. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, ***neprihănire***, sfințire şi răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul». (29-30).

Aceasta este neprihănirea de drept, neprihănirea noastră legală. Dar neprihănirea „de drept" ne este oferită în Cristos tocmai pentru ca să facă posibilă neprihănirea „de fapt". „De ce-Mi ziceți: «Doamne!, Doamne!» dacă nu faceți ce vă spun Eu?" (Luca 6:46). Procesul mântuirii începe cu declararea lui Cristos ca Domn, ca Stăpân, cu înrolarea în oastea Sa. Dar procesul mântuirii trebuie să continue cu ascultarea noastră zilnică de Cristos şi se desăvârşeşte atunci când moartea ne va găsi credincioşi şi ascultători de Cristos, adică în Domnul Isus Cristos.

În Romani 8, pentru Pavel a fi „în Cristos" include nu doar aspectul legal, ci şi realitate concretă de zi cu zi. Aceia sunt în Cristos, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului. El face apoi o precizare. N-a fost suficient ca Dumnezeu să dea o Lege, deoarece

firea pământească nu avea puterea ascultării de ea. Este cu neputință firii pământeşti să trăiască în ascultare de Dumnezeu, să umble după şoapta sau îndemnul Duhului. De aceea a trebuit ca Dumnezeu să-L dea pe Cristos. Pentru aceasta au fost necesare întruparea, viața neprihănită, neatinsă de păcat, şi moartea lui Cristos pentru păcat în locul nostru. Atunci când El a plătit prețul păcatelor noastre, a putut să ne redeschidă porțile Împărăției lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt a putut coborî să sălăşluiască în noi. Dacă L-am întreba pe Dumnezeu cu ce scop a făcut toate acestea pentru noi, El ar repeta cele spuse prin Pavel: „Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului" (8:4).

Aşadar, ni s-a atribuit o neprihănire legală ca să putem trăi într-o neprihănire reală. Am fost răscumpărați de Cristos ca să trăim în ascultare de El. Am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, ca să ne lăsăm călăuziți de El.

Râvna Evangheliei păcii ca încălțăminte.

Ne-am încins cu adevărul şi am îmbrăcat platoşa neprihănirii atât în sens legal cât şi în sens real. Abia aşa are sens şi sorți de izbândă încălțarea cu râvna Evangheliei păcii!

Pavel descrie astfel relația sa cu Cristos: „Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în [sau în ascultare de] Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" (Gal. 2:20). Biserica, al cărei mădular suntem fiecare dintre noi, este numită nu doar mireasa lui Cristos, ci şi trupul lui Cristos. Ca Trup al lui Cristos, Biserica este chemată să ducă mai departe lucrarea pe care i-a încredințat-o Tatăl Acestuia. Pavel îi scrie lui Timotei că Dumnezeu „voieşte ca toți oamenii să fie mântuiți şi să vină la cunoştința adevărului că este un singur Dumnezeu

şi este un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca jertfă de ispăşire pentru toţi" (1 Tim. 2:3-5). Or, Evanghelia păcii încă nu a fost propovăduită pe tot pământul. Dacă nu ne încălţăm cu râvna Evangheliei păcii înseamnă că nu am avut parte de ea.

Scutul credinţei

Nimeni nu se încalţă dacă nu are de mers undeva, dacă nu are de lucrat ceva sau dacă nu are de luptat pentru ceva. Ca ostaşi ai lui Cristos, ne avântăm pe urmele Lui, în luptele Lui. Ori, „Fiul omului S-a arătat ca să nimicească lucrările Întunericului" (1 Ioan 3:8). Va fi oare Diavolul bucuros şi mulţumit să ne vadă luptând alături de Cristos pentru nimicirea lucrărilor lui? Evident că nu va fi. Mai mult, el va arunca împotriva noastră săgeţile lui arzătoare. Deja ni s-a spus că avem de a face cu un uneltitor, cu un înşelător, cu un perfid, cu un ucigaş, care nu se sfiieşte să lovească pe la spate. În acest context ne spune Pavel: „Pe deasupra tuturor acestora luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău" (16).

Într-adevăr scutul a fost gândit în primul rând pentru a para săgeţile sau loviturile duşmanului. Dar cum funcţionează acest scut invizibil al credinţei în faţa săgeţilor celui rău?

Săgeţile arzătoare ale celui rău sunt ispitele cu care el ne asaltează. În esenţa lor, ispitele sunt încercări ale Diavolului de a ne împinge să nesocotim Cuvântul lui Dumnezeu şi să credem minciunile Lui. Săgeţile lui sunt arzătoare, fiindcă se ancorează în carne, în firea pământească şi ofertele lui sunt atractive. Ca să luăm scutul credinţei, trebuie să cunoaştem adevărul Scripturii, în care se ancorează credinţa.

Cea mai cumplită erezie este cea care strecoară în afirmaţiile ei neadevărate cea mai mare cantitate de adevăr, sau care poate să se muleze cel mai bine pe el şi să înşele astfel pe cei

care se deschid pentru ea. Lumea este plină de răstălmăciri ale Cuvântului, de sistematizări teologice aparent imbatabile, care însă nu respectă adevărul Scripturii, pentru că aceia care le-au formulat nu s-au smerit în fața Scripturii, ci s-au folosit de ea. Credința adevărată se ancorează în adevărul curat. Iar la adevărul curat ajunge doar acela care, iluminat de Duhul Sfânt, se descalță pentru a umbla prin spațiul sacru al revelării de Sine a lui Dumnezeu, fără să strice Cuvântul lui Dumnezeu.

Coiful mântuirii

Coiful este o următoare piesă din armură. Dacă piesele de armură enumerate până acum — cingătoarea, platoşa, încălțările şi scutul protejează trupul, coiful protejează capul. Este probabil vorba despre protecția minții noastre, a gândirii noastre?

Toți purtăm un coif pe cap, dar nu orice coif este coiful mântuirii. Majoritatea coifurile pe care le poartă oamenii sunt coifuri ale minciunii şi ale nădejdilor înşelătoare oferite de sistemele religioase ale zilelor noastre. Oamenii le poartă şi se sacrifică pentru ele. Oare la întâmplare prima dintre piesele armurii lui Dumnezeu este adevărul? Dacă este compromis adevărul se compromit toate celelalte. Ne vom pomeni îmbrăcați cu o neprihănire fariseică, vom încălța râvna unui mesaj care nu va fi în stare să ne aducă pacea cu Dumnezeu, cu noi înşine şi cu semenii, ne vom ancora credința în minciună şi scutul unei astfel de credințe va invita şi va ațâța săgețile arzătoare ale Celui Rău, în loc să le stingă.

Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu

Ca să ne încingem cu adevărul, trebuie mai întâi să-l descoperim din Scripturi. De aceea, sabia Duhului sau Cuvântul lui Dumnezeu este o piesă indispensabilă din armura lui Dumnezeu. În folosirea săbiei Duhului Îl avem ca

model pe Însuşi Domnul Isus Cristos. În lupta lui din pustie, a parat loviturile lui Satan cu: „Este scris!" Tot Domnul Isus ne-a învăţat că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din Gura lui Dumnezeu.

Cum anume să ne deprindem cu folosirea acestei săbii a Duhului ne învaţă psalmistul în Psalmul 119:

> [130]Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate. [131]Deschid gura şi oftez, căci sunt lacom după poruncile Tale ... [140]Cuvântul Tău este cu totul încercat, şi robul Tău îl iubeşte ... [147]O iau înaintea zorilor şi strig; nădăjduiesc în făgăduinţele Tale. [148]O iau înaintea străjilor de noapte, şi deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău ... [159]Vezi cât de mult iubesc eu poruncile Tale: înviorează-mă, Doamne, după bunătatea Ta! [160]Temelia Cuvântului Tău este adevărul, şi toate legile Tale cele drepte sunt veşnice. [161]Nişte voievozi mă prigonesc fără temei, dar inima mea nu tremură decât de cuvintele Tale. [162]Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găseşte o mare pradă. [163]Urăsc şi nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta (Psalmul 119: 130-163).

Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri.

Am afirmat în paginile precedente că acela care este îmbrăcat cu toată armura lui Dumnezeu este invincibil. Aceasta ne-ar împinge să credem că armura lui Dumnezeu ar putea fi operantă şi fără prezenţa şi intervenţia directă a lui Dumnezeu. Tocmai de aceea încheie Pavel pe nota rugăciunii făcută „în toată vremea".

Rugăciunea este o declarare a neputinţei noastre, a totalei noastre dependenţe de Dumnezeu. Rugăciunea este un strigăt de ajutor. Faptul că Pavel ne îndeamnă să facem rugăciuni în toată vremea ne spune că armura lui

Dumnezeu nu este operantă decât prin prezența şi puterea lui Dumnezeu. De aceea a început Pavel cum a început acest paragraf: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui!" (10). Puterea şi tăria sunt ale Lui, nu ale noastre. Prin rugăciune, declarăm tocmai nevoia noastră de Dumnezeu, nevoia noastră de adevăr şi neprihănire, bucuria noastră de a fi purtători ai Evangheliei păcii, mulțumirea noastră pentru scutul credinței şi pentru coiful mântuirii, precum şi dorința noastră de a ne creşte îndemânarea de a mâni sabia Duhului.

Cea mai sigură protecție pentru familia sau biserica noastră şi cea mai sigură investiție pentru bunăstarea lor spirituală este trăirea unei vieți creştine normale, în care căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, lăsând în seama lui grija zilei de mâine. Protejăm pe cei din casa noastră de atacurile celui rău, parându-le în propria noastră viață prin ascultarea de Dumnezeu şi luptând să nu fim noi înşine o pricină de păcătuire, o poartă pe care Cel Rău să poată intra în familie!

În cazul depresurizării cabinei unui avion, cei maturi trebuie să-şi pună mai întâi ei înşişi masca de oxigen, şi abia apoi pot s-o pună copiilor lor. Tot aşa, dacă dorim să ne protejăm familia împotriva atacurilor domniilor şi stăpânirilor din locurile cereşti, trebuie să ne punem mai întâi noi înşine armura. Abia aşa şi abia apoi îi vom putea ajuta şi pe cei din familia sau biserica noastră să o facă.